

Lausannské hnutí

Závazek

z Kapského Města

Vyznání víry a výzva

Třetí Lausannský kongres pro světovou evangelizaci, říjen 2010

Závazek z Kapského Města

Obsah

Předmluva

Preambule

I. část

Pro Pána, jehož milujeme: Vyznání víry z Kapského Města

1. Milujeme, protože Bůh jako první miloval nás
2. Milujeme živého Boha
3. Milujeme Boha Otce
4. Milujeme Boha Syna
5. Milujeme Boha Ducha svatého
6. Milujeme Boží slovo
7. Milujeme Boží svět
8. Milujeme Boží evangelium
9. Milujeme Boží lid
10. Milujeme Boží misii

II. část

Pro svět, jemuž sloužíme: Výzva z Kapského Města

Úvod

IIA Přinášet celému světu svědectví o Kristově pravdě

IIB Šířit v našem rozděleném a rozbitém světě Kristův pokoj

IIC Žít mezi lidmi jiné víry Kristovu lásku

IID Rozpoznávat Kristovu vůli pro světovou evangelizaci

IIE Volat Kristovu církev zpátky k pokoře, bezúhonnosti a prostotě

IIF Spolupracovat v Kristově těle v zájmu jednoty v misii

Závěr

www.lausanne.org/ctcommitment

Předmluva

Na třetím Lausannském kongresu pro světovou evangelizaci (v Kapském Městě ve dnech 16.–25. října 2010) se sešlo čtyři tisíce dvě stě evangelikálních vedoucích ze sto devadesáti osmi zemí. Tisíce dalších se ho účastnily na místních setkáních po celém světě a prostřednictvím internetu. Co bylo jeho cílem? Nově celosvětovou církev vyzvat k nesení svědectví o Ježíši Kristu a veškerém jeho učení – v každém národu, ve všech oblastech společnosti i v myšlenkové sféře.

Závazek z Kapského Města představuje výsledek tohoto úsilí. Stojí v historické linii, kdy staví na Lausannském závazku a na Manilském manifestu. Obsahuje dvě části. I. část formuluje biblická přesvědčení, jež nám předávají knihy Písma, zatímco II. část vyzývá k jednání.

Jakým způsobem vznikala I. část? Nejprve byla v prosinci 2009 probírána v Minneapolis na setkání osmnácti pozvaných evangelikálních vedoucích ze všech světadílů. Menší skupina pod vedením dr. Christophera J. H. Wrighta pak byla požádána o přípravu konečného dokumentu, jenž měl být předložen kongresu.

Jak vznikala II. část? Více než tři roky před konáním kongresu začal proces rozsáhlého naslouchání. Mezinárodní zástupci ředitele lausannského hnutí pořádali každý ve své oblasti poradní schůzky, kde byli křesťanští vedoucí požádáni, aby jmenovali hlavní úkoly, které před církví stojí. Vzešlo z toho šest klíčových bodů. Ty jednak definovaly program kongresu, za druhé tvořily osnovu Výzvy. Tento proces naslouchání pokračoval i během kongresu, kdy se Chris Wright a jeho tým pro vypracování oficiálního prohlášení snažili věrně zachytit všechny příspěvky. Byla to obrovská, herkulovská práce.

Závazek z Kapského Města bude lausannskému hnutí v příštích deseti letech sloužit jako cestovní mapa. Jeho prorocké volání k dílu a modlitbám, jak doufáme, přitáhne církve, misijní agentury, semináře, křesťany na pracovišti a vysokoškolská studentská společenství k jeho přijetí a k tomu, aby našli svou úlohu v jeho naplňování.

Řada věroučných formulací potvrzuje to, čemu církev věří. Přáli jsme si jít dál a spojit víru s praxí. Postupovali jsme po vzoru apoštola Pavla, který své teologické učení doplňoval praktickým vyučováním. Například v listu Koloským jeho hluboký a nádherný popis Kristovy svrchovanosti ústí v praktické vyučování o tom, co znamená být zakořeněn v Kristu.

Jádro křesťanského evangelia, tedy základní pravdy, v nichž musíme zachovávat jednotu, odlišujeme od podružných otázek, kde se upřímní křesťané ve výkladu toho, co Bible učí nebo požaduje, navzájem liší. Snažíme se zde dodržovat lausannskou zásadu „šíře v rámci mezí“ a v I. části jsou tyto „meze“ jasně definovány.

V celém tomto procesu jsme s radostí spolupracovali se Světovou evangelikální aliancí, která nám byla v každé etapě partnerem. Vedoucí Světové evangelikální aliance plně souhlasí jak s Vyznáním víry, tak s Výzvou.

V lausannském hnutí sice mluvíme a píšeme na základě evangelikální tradice, ale podporujeme jednotu Kristova těla a rádi uznáváme, že v dalších tradicích je mnoho následovníků Pána Ježíše Krista. V Kapském Městě jsme jako pozorovatele uvítali vysoce postavené představitele několika historických církví jiných tradic a doufáme, že Závazek z Kapského Města bude užitečný pro církve všech tradic. Nabízíme ho v duchu pokory.

Jaké naděje se Závazkem z Kapského Města spojujeme? Doufáme, že se o něm bude mluvit a diskutovat a že mu bude poskytnuta váha jako jednotnému prohlášení evangelikálů z celého světa; že bude utvářet programy v křesťanské službě; že bude posilovat přední osobnosti na veřejné scéně; a že z něho vzejdou smělé iniciativy a partnerství.

Kež Boží slovo osvětčuje naši stezku a milost Pána Ježíše Krista; Boží láska a přítomnost Ducha svatého ať je s každým z nás.

S. Douglas Birdsall
Výkonný předseda

Lindsay Brown
Mezinárodní ředitel

Preambule

Jako členové celosvětové církve Ježíše Krista radostně potvrzujeme svoji oddanost živému Bohu a jeho spasitelným záměrům skrze Pána Ježíše Krista. Pro něho obnovujeme svoji věrnost vizi a cílům lausannského hnutí.

To znamená dvojí:

Za první zůstáváme oddáni úkolu přinášet celému světu svědectví o Ježíši Kristu a veškerém jeho učení. První Lausannský kongres (1974) byl svolán kvůli úkolu celosvětové evangelizace. K jeho hlavním darům světové církvi patří: 1) *Lausannský závazek*, 2) nové povědomí o řadě nezasažených národnostních skupin a 3) čerstvé poznání celostní povahy biblického evangelia a křesťanské misie. Druhý Lausannský kongres, pořádaný v Manile (1989), dal vzniknout více než třem stům strategickým partnerstvím v světové evangelizaci, z nichž mnohá obnášela spolupráci mezi národy ve všech částech zeměkoule.

Za druhé zůstáváme oddáni hlavním dokumentům hnutí – *Lausannskému závazku* (1974) a *Manilskému manifestu* (1989). Tyto dokumenty jasně vyjadřují základní pravdy biblického evangelia a propojují je s naší praktickou misí způsoby, jež jsou dodnes relevantní a podnětné. Vyznáváme, že jsme závazky učiněné v těchto dokumentech neplnili věrně. Vyzdvihujeme je však a stavíme se za ně, zatímco se snažíme rozpoznat, jak máme věčnou pravdu evangelia vyjadřovat v neustále se měnícím světě naší vlastní generace.

Realita změn

Téměř všechno v tom, jak žijeme, uvažujeme a přistupujeme jedni k druhým, se stále rychleji mění. Ať chceme nebo ne, pocítujeme dopad globalizace, digitální revoluce a měnící se rovnováhy mezi ekonomickou a politickou mocí ve světě. Některé věci, jimž čelíme, v nás vyvolávají smutek a úzkost: celosvětová chudoba, války, etnické konflikty, nemoci, ekologická krize a změna klimatu. Jedna velká změna v našem světě je však důvodem k radosti, a sice růst celosvětové Kristovy církve.

Skutečnost, že se třetí Lausannský kongres konal v Africe, je toho důkazem. Nejméně dvě třetiny všech křesťanů na světě nyní žijí na kontinentech v jižní a východní části zeměkoule. Složení účastníků kongresu v Kapském Městě zrcadlilo tento nesmírný posun, k němuž ve světovém křesťanství došlo od doby konání Edinburské misijní konference v roce 1910. Radujeme se z úžasného růstu církve v Africe a máme radost, že naši afričtí bratři a sestry tento kongres uspořádali. Zároveň jsme se v Jihoafrické republice nemohli setkat bez toho, že bychom neměli na paměti dřívější roky utrpení v dobách apartheidu. Zatímco tedy dál zápasíme s přetrvávajícím dědictvím zla a nepravdy, vzdáváme díky za postup evangelia a působení svrchované

Boží spravedlnosti v nedávné historii. To je dvojí svědectví a úloha církve na každém místě.

V křesťanské misii musíme reagovat na fakta, jež platí o naší vlastní generaci. Zároveň se musíme učit ze směsi moudrosti a omylů, úspěchů a nezdárů, zděděných po předchozích generacích. Minulost ctíme i nad ní truchlíme a v budoucnosti se angažujeme ve jménu Boha, který drží veškerou historii ve své ruce.

Neměnné skutečnosti

I ve světě, který se snaží stále rychlejším tempem přetvářet sám sebe, zůstávají některé věci stejné. Tyto velké pravdy poskytují biblický základ pro naše misijní zapojení.

- *Lidské bytosti jsou ztraceny.* Základní nesnáze lidí zůstává taková, jak ji popisuje Bible: Ve svém hříchu a vzpouře podléháme spravedlivému Božímu soudu a bez Krista nemáme naději.
- *Evangelium je dobrá zpráva.* Evangelium není pojem, který by potřeboval čerstvé myšlenky, nýbrž příběh, který potřebuje svěží vyprávění. Je to neměnný příběh o tom, co Bůh učinil pro záchranu světa v historických událostech života, smrti, vzkříšení a vlády Ježíše Krista. V Kristu je naděje.
- *Misijní úkol církve trvá.* Missio Dei, Boží poslání k záchraně světa, pokračuje až na sám konec země a do konce světa. Nastane den, kdy se království světa stanou královstvím našeho Boha a jeho Krista a kdy Bůh bude přebývat se svým vykoupeným lidstvem v nově stvořeném světě. Do toho dne účast církve v Boží misii trvá v radostné naléhavosti a s novými a vzrušujícími příležitostmi v každé generaci včetně té naší.

Vášnivost naší lásky

Toto prohlášení je zformulováno jazykem lásky. Láska je jazyk smlouvy. Biblické smlouvy, stará a nová, jsou výrazem Boží vykupující lásky a milosti, jež přicházejí ke ztracenému lidstvu a zkaženému stvoření. Na oplátku požadují naši lásku. Naše láska se projevuje v důvěře, poslušnosti a zanícené oddanosti našemu Pánu, který nám tu smlouvu nabídl. Evangelizace podle Lausannského závazku požaduje, aby „celá církev nesla celé evangelium do celého světa.“ To nám leží na srdci i dnes, a proto tento závazek obnovujeme a opětovně potvrzujeme:

- *svou lásku k celému evangeliu* jako Boží slavné dobré zprávě v Kristu pro každý rozměr jeho stvoření, neboť ho zpusťily hříchy a zlo;

- *svou lásku k celé církvi* jako Božímu lidu, vykoupenému Kristem z každého národa země a každého věku dějin, aby měla v tomto věku podíl na Božím poslání a ve věku budoucím ho navždy oslavovala;
- *svou lásku k celému světu*, tak vzdálenému od Boha, ale tak blízkému jeho srdci, světu, jež Bůh tak miloval, že dal pro jeho záchranu svého jediného Syna.

V zajištění této trojí lásky se nově zavazujeme být celou církví, věřit celému evangelium, poslouchat a sdílet ho a jít do celého světa a získávat učedníky ze všech národů.

I. část

Pro Pána, jehož milujeme: Vyznání víry z Kapského Města

1. Milujeme, protože Bůh jako první miloval nás

Missio Dei, Boží poslání k záchraně světa, vyplývá z Boží lásky. Misie Božího lidu vyplývá z naší lásky k Bohu a ke všemu, co miluje Bůh. Světová evangelizace představuje proud Boží lásky k nám a skrze nás. Potvrzujeme prvenství Boží milosti; na tuto milost pak reagujeme vírou, která se projevuje poslušností lásky. Milujeme, protože Bůh jako první miloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.¹

a. Lásky k Bohu a lásky k bližnímu představují první a největší přikázání, na nichž spočívá celý zákon a proroci. Lásky je naplněním zákona a první jmenované ovoce Ducha. Lásky je důkazem našeho znovuzrození, potvrzuje, že známe Boha, a svědčí o tom, že v nás přebývá Bůh. Lásky je obsahem Kristova nového přikázání a Kristus svým učedníkům řekl, že jejich poslání bude viditelné a uověřitelné jen tehdy, když toto přikázání budou zachovávat. Prostřednictvím vzájemné křesťanské lásky se neviditelný Bůh, který se učinil viditelným skrze vtěleného Syna, dává dál vidět tomuto světu. Lásky patřila k tomu, čeho si apoštol Pavel ze všeho nejdříve všiml mezi novými věřícími a co u nich, spolu s vírou a nadějí, chválil. Lásky je z nich ale největší, protože lásky nikdy nezanikne.²

¹ Galatským 5,6; Jan 14,21; 1. list Janův 4,9,19

² Matouš 22,37–40; Římanům 13,8–10; Galatským 5,22; 1. list Petřův 1,22; 1. list Janův 3,14; 4,7–21; Jan 13,34–35; Jan 1,18 + 1. list Janův 4,12; 1. Tesalonickým 1,3; 1. Korintským 13,8,13

b. Takováto láska není slabá ani sentimentální. Boží láska je smluvně věrná, oddaná, nezištná, obětavá, pevná a svatá. Bůh je láska, a proto láska prostupuje celou Boží bytost a veškeré jeho jednání, jeho spravedlnost i jeho soucit. Boží láska zahrnuje celé jeho stvoření. Je nám přikázáno, abychom milovali tak, aby to ve všech těchto rozměrech zrcadlilo Boží lásku. Právě toto znamená chodit po Hospodinových cestách.³

c. Při formulování našich přesvědčení a závazků z hlediska lásky tedy přijímáme nejzákladnější a nejnáročnější biblickou výzvu ze všech:

- 1) milovat Hospodina, našeho Boha, celým svým srdcem, duší, myslí a silou;
- 2) milovat svého bližního (včetně cizinců a nepřátel) jako sebe;
- 3) milovat se navzájem, jako Bůh v Kristu miloval a miluje nás,
- a 4) milovat svět láskou Toho, kdo dal svého Syna, aby skrze něho mohl být svět zachráněn.⁴

d. Takováto láska je Boží dar, vylitý do našich srdcí, ale je také Božím příkazem, který vyžaduje poslušnost naší vůle. Znamená být jako sám Kristus: rázný ve vytrvalosti, ale jemný v pokoře; tvrdý ve vzdorování zlu, ale něžný v soucitu k trpícím; odvážný v utrpení a věrný až na smrt. Příkladem takové lásky byl Kristus na zemi a měří ji vzkříšený Kristus ve slávě.⁵

Prohlašujeme, že takováto celistvá biblická láska by měla být určující identitou a typickým znakem Ježíšových učedníků. V reakci na Ježíšovu modlitbu a přikázání toužíme po tom, aby tomu tak při nás bylo. Se smutkem vyznáváme, že tomu tak často není. Znovu se zavazujeme, že se budeme ze všech sil snažit žít, myslet, mluvit a chovat se tak, aby to vyjadřovalo, co znamená žít v lásce – v lásce k Bohu, k sobě navzájem a ke světu.

2. Milujeme živého Boha

Náš Bůh, jehož milujeme, se zjevuje v Bibli jako jediný, věčný a živý Bůh, který vládne nade vším podle své svrchované vůle a pro svůj cíl spásy. V jednotě Otce, Syna a Ducha svatého je Bůh sám Stvořitelem, Vládce, Soudcem a Spasitelem světa.⁶

³ Deuteronomium 7,7–9; Ozeáš 2,19–20; 11,1; Žalmy 103; 145,9–13.17; Galatským 2,20; Deuteronomium 10,12–19

⁴ Deuteronomium 6,4–5; Matouš 22,37; Leviticus 19,18.34; Matouš 5,43–45; Jan 15,12; Efezským 4,32; Jan 3,16–17

⁵ Římanům 5,5; 2. Korintským 5,14; Zjevení 2,4

⁶ Deuteronomium 4,35.39; Žalm 33,6–9; Jeremjáš 10,10–12; Deuteronomium 10,14; Izajáš 40,22–24; Žalm 33,10–11.13–15; Žalm 96,10–13; Žalm 36,7; Izajáš 45,22

Proto Boha milujeme – děkujeme mu za své místo ve stvoření, podřizujeme se jeho svrchované prozřetelnosti, důvěřujeme jeho spravedlnosti a chválíme ho za spásu, kterou nám získal.

a. *Milujeme Boha nade všechny jeho soky.* Je nám přikázáno, abychom milovali a uctívali jedině živého Boha. Ale podobně jako starozákonní Izrael dovolujeme, aby naši lásku k Bohu zmenšovalo chození za bohy tohoto světa, za bohy lidí kolem nás.⁷ Upadáme do synkretismu, svádění mnoha modlami, jako je chamtivost, moc a úspěch, a sloužíme mamonu spíše než Bohu. Bez kritického biblického pohledu přijímáme převládající politické a ekonomické ideologie. Pod tlakem náboženského pluralismu jsme v pokušení slevit ze své víry v Kristovu jedinečnost. Podobně jako Izrael potřebujeme slyšet volání proroků i samotného Ježíše k tomu, abychom činili pokání, opustili všechny tyto soky a vrátili se k tomu, že budeme poslušně milovat a uctívat pouze Boha.

b. *Milujeme Boha s touhou po jeho oslavení.* Největší motivace naší misie je stejná jako ta, která je v jádru samotného *missio Dei*, Božího poslání k záchraně světa: aby byl jediný pravý Bůh znám a oslavován v celém svém stvoření. To je Božím nejvyšším cílem a mělo by to být naší největší radostí.

„Touží-li Bůh po tom, aby se před Ježíšem sklonilo každé koleno a aby ho vyznal každý jazyk, měli bychom po tom toužit i my. Měli bychom ‚žárlivě střežit‘ (jak to Písmo někdy formuluje) čest jeho jména: být znepokojeni, když zůstává neznámé, trpět, když je opomíjeno, být rozhořčeni, když je bráno nadarmo a neustále odhodlaně a horlivě usilovat o to, aby mu byla vzdávána čest a sláva, která mu náleží. Nejvyšším ze všech motivů misionáře není poslušnost velkému poslání (jakkoli je důležitá) ani láska k odcizeným a hynoucím hříšníkům (jakkoli je tato pohnutka silná, zejména když uvažujeme o Božím hněvu), ale spíš horlivost – spalující a zanícená horlivost – pro slávu Ježíše Krista. Před tímto nejvyšším cílem křesťanské misie všechny nehodné motivy vadnou a umírají.“⁸

Mělo by být naším největším zármutkem, že živý Bůh není v našem světě oslavován. Živý Bůh je v agresivním ateismu popírán. V praxi světových náboženství je jediný pravý Bůh nahrazován nebo deformován. Náš Pán Ježíš Kristus je v některých prostředích hlavního proudu urážen a špatně vykládán. A tvář Boha, zjeveného v Bibli, zastírá křesťanský nominalismus, synkretismus a pokrytectví.

⁷ Deuteronomium 4 a 6

⁸ John Stott: *The Message of Romans, The Bible Speaks Today* (Leicester and Downers Grove: Intervarsity Press, 1994, str. 53)

Láska k Bohu uprostřed světa, který ho odmítá a zkresluje, vyžaduje smělé, ale pokorné svědectví o našem Bohu; rozhodnou, ale vlídnou obhajobu pravdivosti dobré zprávy o Kristu, Božím Synu, a také modlitbami podepřenou důvěru v usvědčující a přesvědčující dílo jeho svatého Ducha. K takovému svědectví se zavazujeme, neboť tvrdíme-li, že Boha milujeme, musíme sdílet největší Boží prioritu, jíž je to, aby jeho jméno a jeho Slovo byly nade vším vyvýšeny.⁹

3. Milujeme Boha Otce

Skrze Ježíše Krista, Božího Syna – a skrze jeho samotného jako cesty, pravdy a života – poznáváme a milujeme Boha jako Otce. Když Duch svatý dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti, voláme slova, jimiž se modlil Ježíš: „Abba, Otče,“ a modlíme se modlitbu, kterou učil Ježíš: „Otče náš“. Naše láska k Ježíši, osvědčovaná tím, že ho posloucháme, se ve vzájemné dávající a přijímající lásce setkává s Otcovou láskou k nám, když si v nás Otec a Syn tvoří domov.¹⁰ Tento důvěrný vztah má hluboké biblické základy.

a. *Milujeme Boha jako Otce jeho lidu.* Starozákonní Izraelci znali Boha jako Otce, jako toho, kdo jim dal vzniknout, nesl je a vychovával, volal je k poslušnosti, toužil po jejich lásce a prokazoval soucitné odpuštění a trpělivou, vytrvalou lásku.¹¹ To vše i pro nás jako Boží lid v Kristu zůstává v platnosti v našem vztahu s naším Otcem Bohem.

b. *Milujeme Boha jako Otce, který tak miloval svět, že pro naši spásu dal svého jediného Syna.* Jak velká je Otcova láska k nám, že máme být nazýváni dětmi Božími. Jak nezměrná je láska Otce, který neušetřil svého Syna, ale dal ho za nás všechny. Odrazem této Otcovy lásky, vyjádřené tím, že dal Syna, byla Synova sebedávající láska. V díle smíření, které Otec a Syn skrze věčného Ducha vykonali na kříži, vládl dokonalý soulad vůle. Otec miloval svět a dal svého Syna; „Boží Syn miloval mne a dal sám sebe za mě.“ Tato jednota Otce a Syna, kterou potvrzoval Ježíš sám, zaznívá v nejvíce opakovaném pozdravu apoštola Pavla: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy ..., podle vůle našeho Boha a Otce. Jemu buď sláva na věky věků. Amen.“¹²

⁹ Žalm 138,2

¹⁰ Jan 14,6; Římanům 8,14–15; Matouš 6,9; Jan 14,21–23

¹¹ Deuteronomium 32,6.18; 1,31; 8,5; Izajáš 1,2; Malachiáš 1,6; Jeremjáš 3,4.19; 31,9; Ozeáš 11,2; Žalm 103,13; Izajáš 63,16; 64,8–9

¹² Jan 3,16; 1. list Janův 3,1; Římanům 8,32; Židům 9,14; Galatským 2,20; 1,3–5

c. *Milujeme Boha jako Otce, jehož charakter zrcadlíme a na jehož péči spoléháme.* V kázání na hoře Ježíš opakovaně poukazuje na našeho nebeského Otce jako na vzor či ohnisko našeho jednání. Jakožto Boží synové máme působit pokoj. Máme konat dobré skutky, aby se našemu Otci dostalo chvály. Jakožto odraz Boží otcovské lásky máme milovat své nepřátele. Máme dávat, modlit se a postit tak, aby to měl na očích jen náš Otec. Máme druhým odpouštět, jako náš Otec odpouští nám. Nemáme se strachovat, ale spoléhat na zaopatření od našeho Otce. Takovým chováním, pramenícím z křesťanského charakteru, konáme v Božím království vůli našeho nebeského Otce.¹³

Vyznáváme, že jsme často zanedbávali pravdu o Božím otcovství a připravovali se o bohatství našeho vztahu s ním. Nově se zavazujeme, že budeme přicházet k Otci skrze Syna Ježíše – abychom přijímali jeho otcovskou lásku a reagovali na ni, abychom mohli žít v poslušnosti, podřízeni jeho otcovské výchově, abychom ve veškerém svém chování a postojích zrcadlili jeho otcovský charakter a spoléhali na jeho otcovskou péči ve všech situacích, do kterých nás povede.

4. Milujeme Boha Syna

Bůh Izraeli přikázal, aby miloval Hospodina Boha s výlučnou věrností. Podobně pro nás láska k Pánu Ježíši Kristu znamená, že budeme neochvějně prohlašovat, že jedině on je Spasitel, Pán a Bůh. Bible učí, že Ježíš jedná stejně svrchovaně jako samotný Bůh. Kristus je Stvořitel světa, Vládce dějin, Soudce národů a Spasitel všech, kdo se obrací k Bohu.¹⁴ Sdílí Boží identitu v božské rovnosti a jednotě Otce, Syna a Ducha svatého. Jako Bůh povolal Izraelce k tomu, aby ho milovali smluvní vírou, poslušností a službou svědectví, svou lásku k Ježíši Kristu stvrzujeme tím, že mu důvěřujeme, posloucháme ho a činíme ho známým.

a. *Věříme v Krista.* Věříme svědectví evangelií, že Ježíš Nazaretský je Mesiáš, určený a poslaný Bohem k tomu, aby naplnil jedinečné poslání Starého zákona, tedy aby všem národům přinesl požehnání Božího spasení, jak to Bůh zaslíbil Abrahamovi.

- 1) V Ježíši, počatém z Ducha svatého a narozeném z Panny Marie, na sebe Bůh vzal lidské tělo a žil mezi námi, plně jako Bůh a plně jako člověk.

¹³ Matouš 5,9.16.43–48; 6,4.6.14–15.18.25–32; 7,21–23

¹⁴ Jan 1,3; 1. Korintským 8,4–6; Židům 1,2; Koloským 1,15–17; Žalm 110,1; Marek 14,61–64; Efezským 1,20–23; Zjevení 1,5; 3,14; 5,9–10; Římanům 2,16; 2. Tesalonickým 1,5–10; 2. Korintským 5,10; Římanům 14,9–12; Matouš 1,21; Lukáš 2,30; Skutky 4,12; 15,11; Římanům 10,9; Titovi 2,13; Židům 2,10; 5,9; 7,25; Zjevení 7,10

- 2) Ve svém životě Ježíš projevoval dokonalou věrnost a poslušnost Bohu. Ohlašoval Boží království, učil o něm a byl příkladem toho, jak musí žít jeho učedníci pod Boží vládou.
- 3) Svou službou a zázraky Ježíš ohlašoval a ukazoval vítězství Božího království nad zlem a zlými mocnostmi.
- 4) Svou smrtí na kříži Ježíš na sebe místo nás vzal náš hřích, nesl jeho plnou cenu, trest a hanbu a dosáhl smíření a vykoupení celého stvoření.
- 4) Svou smrtí na kříži Ježíš na sebe místo nás vzal náš hřích, nesl jeho plnou cenu, trest a hanbu a dosáhl smíření a vykoupení celého stvoření.
- 5) Vzkříšením jeho těla Bůh Ježíše obhájil a vyvýšil. Takto se dovršilo a projevilo plné vítězství kříže a Ježíš se stal předzvěstí vykoupěného lidstva a obnoveného stvoření.
- 6) Od svého nanebevstoupení Ježíš vládne jako Pán nad celými dějinami a stvořením.
- 7) Při svém návratu Ježíš vykoná Boží soud, zničí satana, zlo a smrt a nastolí celosvětovou Boží vládu.

b. *Posloucháme Krista.* Ježíš nás volá k uřednictví, abychom vzali svůj kříž a šli za ním cestou sebezapření, služby a poslušnosti. Řekl: „Jestliže mě milujete, zachovávejte má přikázání.“ „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečinite, co říkám?“ Jsme povoláni k tomu, abychom žili tak, jak žil Kristus, a milovali tak, jako miloval on. Hlásit se ke Kristu a zároveň nedbat na jeho přikázání je nebezpečné bláznovství. Ježíš nás varuje, že mnohých, kteří se velkolepou a zázračnou službou hlásí k jeho jménu, se zřekne jako pachatelů zla.¹⁵ Bereme si Kristovo varování k srdci, neboť nikdo z nás není vůči tak hroznému nebezpečí imunní.

c. *Velebíme Krista.* Jedině v Kristu Bůh plně a definitivně zjevil sám sebe a jedinečně skrze Krista Bůh dosáhl spasení pro svět. Proto jako učedníci klekáme u nohou Ježíše Nazaretského a spolu s Petrem mu říkáme: „Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého,“ a spolu s Tomášem: „Můj Pán a můj Bůh.“ Ačkoli jsme ho neviděli, milujeme ho. A radujeme se s nadějí, kdy toužebně vyhlížíme den jeho návratu, až ho uvidíme takového, jaký je. Do té doby se připojujeme k Petrovi a Janovi a vyhlašujeme, že „v nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“¹⁶

¹⁵ Lukáš 6,46; 1. list Janův 2,3–6; Matouš 7,21–23

¹⁶ Matouš 16,16; Jan 20,28; 1. list Petřův 1,8; 1. list Janův 3,1–3; Skutky 4,12

Nově se zavazujeme nést celému světu svědectví o Ježíši Kristu a veškerém jeho učení, s vědomím, že takové svědectví můžeme nést jedině tehdy, když se ve svém životě budeme sami jeho učením řídit.

5. Milujeme Boha Ducha svatého

Milujeme Ducha svatého v jednotě Trojice spolu s Bohem Otcem a Bohem Synem. Je to misijně zaměřený Duch, poslaný misijně zaměřeným Otcem a misijně zaměřeným Synem, a vdechuje život a moc Boží misijně zaměřené církvi. Milujeme Ducha svatého a modlíme se za jeho přítomnost, protože bez svědectví Ducha o Kristu je naše vlastní svědectví marné. Bez usvědčujícího působení Ducha je naše kázání bezvýsledné. Bez darů, vedení a moci Ducha je naše misie pouhým lidským úsilím. A bez ovoce Ducha nemůže náš nepřitažlivý život zrcadlit krásu evangelia.

a. Ve Starém zákoně vidíme Božího Ducha, jak působí při stvoření, jak osvobozuje a vykonává spravedlnost a jak naplňuje a zmocňuje lidi pro nejrůznější službu. Duchem naplnění proroci očekávali příchod Krále a Služebníka, jehož osoba a dílo budou obdařeny Božím Duchem. Proroci také vyhlíželi věk, který se bude vyznačovat vylitím Božího Ducha, jenž přinese nový život, novou poslušnost a prorocké obdarování veškerému Božímu lidu, mladým i starým, ženám i mužům.¹⁷

b. O Letnicích Bůh vylil svého svatého Ducha, jak to zaslíbil skrze proroky a Ježíše. Posvěcující Duch dává v životě věřících růst svému ovoci a prvním z těchto plodů je vždy láska. Duch naplňuje církev svými dary, o něž „horlivě usilujeme“ jako o nepostradatelnou výstroj pro křesťanskou službu. Duch nám umožňuje hlásat a názorně dávat najevo evangelium, rozpoznávat pravdu, účinně se modlit a přemáhat síly temnoty. Duch podněcuje a doprovází naše uctívání. Duch posiluje a utěšuje učedníky, kteří jsou pronásledováni nebo souzeni pro své svědectví o Kristu.¹⁸

c. Naše misijní zapojení je tedy bez přítomnosti, vedení a moci Ducha svatého bezúčelné a marné. To platí o misii ve všech jejích rozměrech: o evangelizaci, dosvědčování pravdy, výchově učedníků, smířování zneprátených

¹⁷ Genesis 1,1–2; Žalm 104,27–30; Jób 33,4; Exodus 35,30 – 36,1; Soudců 3,10; 6,34; 13,25; Numeri 11,16–17,29; Izajáš 63,11–14; 2. list Petřův 1,20–21; Micheáš 3,8; Nehemjáš 9,20,30; Zacharjáš 7,7–12; Izajáš 11,1–5; 42,1–7; 61,1–3; 32,15–18; Ezechiel 36,25–27; 37,1–14; Jól 2,28–32

¹⁸ Skutky 2; Ga 5,22–23; 1. list Petřův 1,21; Efezským 4,3–6.11–12; Římanům 12,3–8; 1. Korintským 12,4–11; 14,1; Jan 20,21–22; 14,16–17.25–26; Římanům 8,26–27; Efezským 6,10–18; Jan 4,23–24; 1. Korintským 12,3; 14,13–17; Matouš 10,17–20; Lukáš 21,15

stran, společenské angažovanosti, mravní proměně, péči o stvoření, vytrvalosti a snášení utrpení při pronásledování. Pro všechno, co děláme v Kristově jménu, potřebujeme vedení a zmocnění Duchem svatým. Nový zákon to jasně ukazuje na životě prvotní církve a v učení apoštolů. Dnes se to projevuje v plodnosti a růstu sborů, kde Ježíšovi následovníci směle jednají v moci Ducha svatého, v závislosti na něm a očekávání na něho.

Bez osoby, díla a moci Ducha svatého neexistuje pravdivé a celé evangelium ani opravdová biblická misie. Modlíme se, abychom si tuto biblickou pravdu více uvědomovali, a za to, aby byla pocíťována ve všech částech celosvětového těla Kristova. Jsme si však vědomi mnoha nekalých praktik maskovaných pod jménem Ducha svatého, řady případů, kdy se provádějí a vyvyšují nejrůznější jevy, které nejsou dary Ducha svatého, jak o nich jasně učí Nový zákon. Velmi potřebujeme hlubší rozpoznání, jasné varování před klamem, odhalení podvodných a vypočítavých manipulátorů, kteří zneužívají duchovní moc pro své vlastní bezbožné obohacení. Především velmi potřebujeme neustálé biblické vyučování a kázání, prostoupené pokornou modlitbou, které bude běžné věřící vystrojovat k tomu, aby mohli rozumět pravému evangeliu a radovat se z něho a aby dokázali rozpoznat a odmítnout falešná evangelia.

6. Milujeme Boží slovo

Milujeme Boží slovo v knihách Starého a Nového zákona, podobně jako se žalmista radoval z Tóry: „Miluji tvá přikázání víc než zlato... Jak jsem si tvůj zákon zamiloval.“ Přijímáme celou Bibli jako Boží slovo, inspirované Božím Duchem, vyřčené a zapsané skrze lidské autory. Podřizujeme se jí jako nejvyšší a jedinečné směrodatné autoritě pro určování naší víry a našeho chování. Dosvědčujeme, že Boží slovo má moc uskutečnit jeho cíl spasení. Potvrzujeme, že Bible je definitivní zapsané Boží slovo, které nebylo překonáno žádným dalším zjevením, ale také se radujeme, že Duch svatý osvětluje mysl Božího lidu, a tak Bible neustále sděluje Boží pravdu svěžím způsobem, srozumitelným pro lidi v každé kultuře.¹⁹

a. *Osoba, kterou Bible zjevuje.* Milujeme Bibli, jako nevěsta miluje dopisy svého ženicha - ne kvůli papíru, na němž jsou napsány, nýbrž kvůli osobě, která skrze ně mluví. Bible nám podává Boží vlastní zjevení jeho identity, charakteru, záměrů a jednání. Je hlavním svědectvím o Ježíši Kristu. Při jejím čtení se s ním skrze jeho Ducha radostně setkáváme. Naše láska k Bibli je výrazem naší lásky k Bohu.

¹⁹ Žalm 119,47-97; 2. Timoteovi 3,16-17; 2. list Petřův 1,21

b. *Příběh, který Bible vypráví.* Bible vypráví celkový příběh o stvoření, pádu a vykoupení v dějinách a o novém stvoření. Toto všezahrnující vyprávění nám poskytuje ucelený biblický názor na svět a utváří naši teologii. Ve středu tohoto příběhu stojí vrcholné spásné události Kristova ukřižování a vzkříšení, které tvoří jádro evangelia. Právě tento příběh (ve Starém a Novém zákoně) nám říká, kdo jsme, proč tu jsme a kam směřujeme. Tento příběh Boží misie určuje naši identitu, motivuje naši misi a ujišťuje nás o tom, že zakončení příběhu je v Božích rukou. Tento příběh musí utvářet paměť a naději Božího lidu a určovat obsah jeho evangelizačního svědectví, jak je předáváno z generace na generaci. Musíme druhé s Bibli seznamovat všemi dostupnými prostředky, neboť její poselství je pro všechny lidi na světě. Znovu se proto zavazujeme k plnění pokračujícího úkolu překládání, šíření a vyučování knih Písma v každé kultuře a jazyku včetně těch, kde převažuje ústní komunikace nebo kde psaná podoba jazyka úplně chybí.

c. *Pravda, kterou Bible učí.* Celá Bible nás učí celému úradku Božimu, pravdě, kterou máme podle Božího záměru znát. Podřizujeme se jí jako pravdivé a hodnověrné ve všem, co tvrdí, protože představuje slovo Boha, který nemůže lhát a který nezradí. Jasně a postačitelně zjevuje cestu spasení. Je základem pro zkoumání a chápání všech rozměrů Boží pravdy.

Žijeme však ve světě plném lži a odmítání pravdy. Mnohé kultury se vyznačují převládajícím relativismem, který popírá existenci nebo možnost poznání jakékoli absolutní pravdy. Pokud milujeme Bibli, musíme povstat na obranu jejích pravdivostních tvrzení. Musíme nacházet nové, neotřelé způsoby, jak formulovat biblickou autoritu ve všech kulturách. Znovu se zavazujeme, že budeme z lásky k Božímu slovu usilovat o obranu pravdivosti Božího zjevení.

d. *Život, jaký Bible požaduje.* „Vždyť to slovo je ti velmi blízko, ve tvých ústech a ve tvém srdci, abys je dodržoval.“ Ježíš a Jakub nás vyzývají, abychom byli činiteli slova, a ne pouze jeho posluchači.²⁰ Bible zobrazuje, jakými rysy by se měl vyznačovat život věřících a společenství věřících. Od Abrahama skrze Mojžíše, žalmisty, proroky a moudrost Izraele a od Ježíše a apoštolů se dozvídáme, že takovýto biblický životní styl zahrnuje spravedlnost, soucit, pokoru, poctivost, pravdomluvnost, sexuální zdrženlivost, štedrost, laskavost, sebezapření, pohostinnost, působení pokoje, neodplácení, konání dobra, odpouštění, radost, spokojenost a lásku – to vše spojené v životě uctívání, chvály a věrnosti Bohu.

²⁰ Deuteronomium 30,14; Matouš 7,21–27; Lukáš 6,46; List Jakubův 1,22–24

Vyznáváme, že snadno tvrdíme, že milujeme Bibli, aniž bychom milovali život, který vyučuje – život drahé praktické poslušnosti Bohu skrze Krista. Nic však nevyzdvihuje evangelium výmluvněji než proměněný život, a nic ho neznevažuje tolik jako osobní nedůslednost. Je naším úkolem chovat se tak, aby to bylo hodno Kristova evangelia, a dokonce „zkrášlovat ho, zvýrazňovat jeho krásu svatým životem“²¹ Pro Kristovo evangelium se tedy znovu zavazujeme dokazovat svou lásku k Božímu slovu tím, že mu budeme věřit a řídit se jím. Bez biblického života nemůže biblická misie existovat.

7. Milujeme Boží svět

*Sdílime Boží vášnivou lásku k tomuto světu a milujeme všechno, co Bůh vytvořil, radujeme se z Boží péče a spravedlnosti v celém jeho stvoření, vyhlášíme celému stvoření a všem národům dobrou zprávu a toužíme po dni, kdy bude země naplněna poznáním Boží slávy, jako vody pokrývají moře.*²²

a. *Milujeme svět Božího stvoření.* Tato láska není jen sentimentální náklonnost k přírodě (kterou Bible nikde nepřikazuje) a už vůbec ne panteistické uctívání přírody (jež Bible výslovně zakazuje). Spíše představuje logické završení naší lásky k Bohu tím, že pečujeme o to, co mu patří. „Hospodinova je země se vším, co je na ní.“ Země je vlastnictvím Boha, o němž tvrdíme, že ho milujeme a posloucháme. O zemi se staráme prostě proto, že patří tomu, koho nazýváme Pánem.²³

Zemi stvořil, zachovává a vykoupil Kristus.²⁴ Nemůžeme tvrdit, že milujeme Boha, a zároveň špatně nakládat s tím, co právem stvoření, vykoupení a dědictví patří Kristu. Pečujeme o zemi a zodpovědně užíváme její bohaté zdroje ne podle uvažování sekulárního světa, nýbrž v Hospodinově zájmu. Pokud je Ježíš Pánem celé země, nemůžeme svůj vztah ke Kristu oddělovat od toho, jak se chováme vůči zemi. Hlásat evangelium, které říká, že „Ježíš je Pán,“ znamená totiž hlásat evangelium, které zahrnuje zemi, protože Kristus je Pánem nad celým stvořením. Péče o stvoření tedy v rámci Kristovy vlády patří k evangeliu.

Tato láska k Božímu stvoření požaduje, abychom činili pokání ze svého podílu na ničení, plýtvání a znečišťování zdrojů země a ze své účasti na toxickém modlářství konzumního způsobu života. Zavazujeme se místo toho

²¹ Manilský manifest, odst. 7; Titovi 2,9–10

²² Žalm 145,9.13.17; Žalm 104,27–30; Žalm 50,6; Marek 16,15; Koloským 1,23; Matouš 28,17–20; Abakuk 2,14

²³ Žalm 24,1; Deuteronomium 10,14

²⁴ Koloským 1,15–20; Židům 1,2–3

k bezodkladné a prorocké ekologické zodpovědnosti. Podporujeme křesťany, jejichž konkrétní misijní povolání spočívá v hájení životního prostředí a kroků na jeho ochranu, i ty, kteří jsou oddáni zbožnému plnění úkolu starat se o blaho a potřeby lidí zodpovědným vládnutím a hospodařením. Bible vyhláší Boží vykupitelský záměr pro samo *stvoření*. Celistvá misie tedy znamená rozpoznávat, vyhlášovat a v praxi uplatňovat biblickou pravdu, že evangelium je Boží dobrá zpráva skrze kříž a vzkříšení Ježíše Krista jak pro jednotlivé lidi, tak pro společnost, tak i pro stvoření. Všechno to je porušené a trpí kvůli hříchu; všechno to je zahrnuto do Boží vykupitelské lásky a misijního působení; všechno to musí být součástí komplexní misie Božího lidu.

b. *Milujeme svět národů a kultur.* „On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země.“ Etnická rozmanitost je Boží dar ve stvoření a bude zachována i v novém stvoření, kdy bude osvobozena od našich hříšných rozdělání a soupeření. Naše láska ke všem národům zrcadlí Boží zaslíbení, že požehná všechny národy země, a Boží jednání s cílem vytvořit pro sebe lid shromážděný z každého kmene, jazyka a národa. Musíme milovat vše, co se Bůh rozhodl požehnat, tedy i všechny kultury. Z historického hlediska křesťanská misie, byť také ničivě selhávala, napomáhala ochraně a zachování domorodých kultur a jejich jazyků. Zbožná láska však obnáší také kritické rozlišování, neboť všechny kultury nevykazují jen pozitivní známky Božího obrazu v lidských životech, nýbrž také negativní stopy satana a hříchu. Toužíme být svědky toho, že evangelium bude zasazené a zakořeněné ve všech kulturách a bude je očišťovat zevnitř, aby na nich byla vidět Boží sláva a záře Kristovy plnosti. Těšíme se na bohatství, slávu a nádheru všech kultur shromážděných do města Božího – vykoupených a očištěných od všeho hříchu a obohacujících nové stvoření.²⁵

Tato láska ke všem národům vyžaduje, abychom odmítali zlé projevy rasismu a etnocentrismu a s každou etnickou a kulturní skupinou jednali důstojně a s úctou, na základě jejich hodnoty pro Boha v díle stvoření a vykoupení.²⁶

Tato láska také vyžaduje, abychom se snažili seznamovat s evangeliem všechny národy a kultury všude na světě. Ze záběru velkého poslání není vyňat žádný národ, židovský ani pohanský. Evangelizace vychází ze srdcí, která jsou plná Boží lásky k těm, kdo ho ještě neznají. Se studem vyznáváme, že na světě je ještě velmi mnoho národů, které ještě nikdy neslyšely zvěst o Boží

²⁵ Skutky 17,26; Deuteronomium 32,8; Genesis 10,31–32; 12,3; Zjevení 7,9–10; 21,24–27

²⁶ Skutky 10,35; 14,17; 17,27

lásce v Ježíši Kristu. Obnovujeme svůj závazek, který inspiruje lausannské hnutí od samého začátku, že budeme využívat všech dostupných prostředků k tomu, abychom evangelium přinesli všem národům.

c. *Milujeme chudé a trpící tohoto světa.* Bible nám říká, že Hospodin je plný lásky ke všemu, co učinil, ujímá se pře utiskovaných, miluje cizince, sytí hladové, pečuje o sirotky a vdovy.²⁷ Bible také ukazuje, že Bůh chce tyto věci dělat prostřednictvím lidských bytostí, odhodlaných k takovému jednání. Bůh činí zodpovědnými zejména ty, kdo jsou ve společnosti ustanoveni k vedení v politice a soudnictví,²⁸ ale všemu Božímu lidu je přikázáno – zákonem a proroky, v žalmech a mudrosloví, ústy Ježíše a Pavla, Jakuba a Jana – Boží lásku a spravedlnost zrcadlit praktickou láskou a spravedlností vůči potřebným.²⁹

Tato láska k chudým vyžaduje, abychom nejen milovali milosrdné a soucitné skutky, ale také abychom konali spravedlnost tím, že budeme odhalovat a napadat všechno, co utiskuje a vykořisťuje chudé. „Neměli bychom se bát napadat zlo a nespravedlnost, kdekoli se projeví.“³⁰ Se studem vyznáváme, že v této věci nesdílíme Boží zánícení, neztělesňujeme Boží lásku, nezrcadlíme Boží charakter a nekonáme Boží vůli. Nově se zavazujeme prosazovat spravedlnost včetně toho, že budeme projevovat solidaritu přehlíženým a utiskovaným a zastávat se jich. Takovýto zápas se zlem vnímáme jako součást duchovního boje, který lze vést jen skrze vítězství kříže a vzkříšení, v moci Ducha svatého a s neustálými modlitbami.

d. *Milujeme své bližní jako sebe.* Ježíš své učedníky vyzýval, aby toto přikázání dodržovali jako druhé největší z celého zákona, ale pak (v téže kapitole) požadavek „miluj cizince jako sám sebe“ radikálně prohloubil a formuloval ho jako: „Milujte své nepřátele.“³¹

Tato láska k našim bližním požaduje, abychom ke všem lidem přistupovali v duchu evangelia, v poslušnosti Kristovu přikázání a podle Kristova příkladu. Tato láska k našim bližním zahrnuje lidi jiné víry a dosahuje až k těm, kteří nás nenávidí, pomlouvají a pronásledují, nebo dokonce zabíjejí. Ježíš nás

²⁷ Žalm 145,9.13.17; 147,7–9; Deuteronomium 10,17–18

²⁸ Genesis 18,19; Exodus 23,6–9; Deuteronomium 16,18–20; Jób 29,7–17; Žalm 72,4.12–14; 82; Přísloví 31,4–9; Jeremjáš 22,1–3; Daniel 4,27

²⁹ Exodus 22,21–27; Leviticus 19,33–34; Deuteronomium 10,18–19; 15,7–11; Izajáš 1,16–17; 58,6–9; Ámos 5,11–15.21–24; Žalm 112; Jób 31,13–23; Přísloví 14,31; 19,17; 29,7; Matouš 25,31–46; Lukáš 14,12–14; Galatským 2,10; 2. Korintským 8–9; Římanům 15,25–27; 1. Timoteovi 6,17–19; List Jakubův 1,27; 1. list Janův 3,16–18

³⁰ Lausannský závazek, 5. odst.

³¹ Leviticus 19,34; Matouš 5,43–4

učil, abychom na lži reagovali pravdou, abychom na ty, kdo se dopouštějí zla, reagovali skutky laskavosti, milosrdenství a odpuštění a na násilí a vraždy páchané na jeho učednících odpovídali sebeobětováním, abychom tak přitáhli lidi k němu a přerušili řetězec zla. Důrazně odmítáme násilný způsob šíření evangelia a odmítáme pokušení mstivě odplácet těm, kdo nám ubližují. Taková neposlušnost je neslučitelná s příkladem a učením Krista a Nového zákona.³² Zároveň naše povinnost lásky k našim trpícím bližním vyžaduje, abychom jejich jménem usilovali o spravedlnost náležitým apelem k představitelům práva a státu, kteří trestáním pachatelů zla fungují jako Boží služebníci.³³

e. *Svět, který nemilujeme.* Svět dobrého Božího stvoření se stal světem lidské a satanské vzpoury proti Bohu. Je nám přikázáno, abychom *nemilovali* svět hříšné touhy, chtivosti a lidské pýchy. S lítostí vyznáváme, že právě tyto známky světskosti velmi často hyzdí naši křesťanskou přítomnost a popírají naše evangelijní svědectví.³⁴

Nově se zavazujeme, že nebudeme koketovat s hříšným světem a jeho pomíjivými vášněmi, ale že budeme milovat celý svět tak, jak ho miluje Bůh. Milujeme tedy svět ve svaté touze po vykoupení a obnově všeho stvoření a všech kultur v Kristu, po shromáždění Božího lidu ze všech národů až do nejzazších končin země a po ukončení veškeré zkázy, bídy a nevráživosti.

8. Milujeme Boží evangelium

Jako Ježíšovi učedníci jsme lidé evangelia. Jádrem naší identity je naše zasnícení pro biblickou dobrou zprávu o Božím spásném díle skrze Ježíše Krista. Spojuje nás náš prožitek Boží milosti v evangeliu a naše motivace zvěstovat toto evangelium milosti všemi možnými prostředky až do nejzazších končin země.

a. *Milujeme dobrou zprávu ve světě špatných zpráv.* Evangelium řeší hrozné následky lidského hříchu, selhání a potřeby. Lidské bytosti se vzbouřily proti Bohu, odmítly Boží autoritu a přestaly poslouchat Boží slovo. V tomto hříšném stavu jsme odcizeni od Boha, od sebe navzájem a od stvořeného řádu. Hřích zasluhuje Boží odsouzení. Ti, kdo odmítají činit pokání a „nejsou poslušni evangelia našeho Pána Ježíše...“, ponesou trest, věčnou zkázu v odloučení od Pánovy tváře.“³⁵ Následky hříchu a moc zla ničí každý rozměr lidské

³² Matouš 5,38–39; Lukáš 6,27–29; 23,34; Římanům 12,17–21; 1. list Petřův 3,18–23; 4,12–16

³³ Římanům 13,4

³⁴ 1. list Janův 2,15–17

³⁵ Genesis 3,2; 2. Tesalonickým 1,9 (ČSP)

identity (duchovní, tělesný, intelektuální i vztahový). Prostupují kulturní, ekonomický, společenský, politický a náboženský život ve všech kulturách a generacích dějin. Působí lidstvu nezměrné trápení a ničí Boží stvoření. Na tomto bezútěšném pozadí představuje biblické evangelium opravdu velmi dobrou zprávu.

b. *Milujeme příběh, jež vypráví evangelium.* Evangelium jako dobrou zprávu ohlašuje historické události života, smrti a vzkříšení Ježíše Nazaretského. Jakožto syn Davidův, zaslíbený pomazaný Král, je Ježíš ten, skrze něhož sám Bůh nastolil svoje království a přinesl spásu světu, kdy všem národům na zemi umožnil dojit požeňání, jak to slíbil Abrahamovi. Apoštol Pavel definuje evangelium konstatováním, že „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti.“ Evangelium vyhlašuje, že na Kristově kříži Bůh v osobě svého Syna a místo nás vzal na sebe soud, který zasluhuje náš hřích. Týmž velkým spásným činem, dovršeným, ospravedlněným a vyhlášeným skrze vzkříšení, Bůh získal rozhodné vítězství nad satanem, smrtí a všemi zlými mocnostmi, osvobodil nás z jejich moci a od strachu a zajistil jejich konečnou zkázu. Bůh dosáhl smíření věřících se sebou samými a jedněch s druhými napříč všemi hranicemi a konflikty. Bůh také dosáhl svého cíle konečného smíření všeho stvoření a ve svém vzkříšení nám Ježíš dal první plody nového stvoření. „Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou.“³⁶ Evangelijní příběh opravdu milujeme.

c. *Milujeme ujištění, která nám evangelium přináší.* Jedině vírou v Krista samotného jsme sjednoceni s Kristem skrze Ducha svatého a jsme v Kristu před Bohem pokládáni za spravedlivé. Jako ospravedlnění vírou jsme usmířeni s Bohem a už nám nehrozí odsouzení. Přijímáme odpuštění našich hříchů. Znovuzrodili jsme se k živé naději, protože máme podíl na Kristově vzkříšeném životě. Jsme přijati jako Kristovi spoludědicové. Jsme zahrnuti mezi lid Boží smlouvy, stáváme se členy Boží rodiny a místem, kde přebývá Bůh. Vírou v Krista tedy máme plnou jistotu spasení a věčného života, neboť naše spása v konečném důsledku nezávisí na nás, nýbrž na Kristově díle a Božím zaslíbení. Nic na světě „nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu“.³⁷ Zaslíbení evangelia opravdu milujeme.

³⁶ Marek 1,1.14-15; Římanům 1,1-4; 4; 1. Korintským 15,3-5; 1. list Petrův 2,24; Koloským 2,15; Židům 2,14-15; Efezským 2,14-18; Koloským 1,20; 2. Korintským 5,19

³⁷ Římanům 8,38-39

d. *Milujeme proměnu, kterou evangelium působí.* Evangelium je Boží proměňující síla, která působí ve světě. „Je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří.“³⁸ Prostředkem, jímž lze získat požehnání a ujistění evangelia, je jediné víra. Spasitelná víra však nikdy nezůstává osamocená, ale nutně se projevuje poslušností. Křesťanská poslušnost je „víra, která se uplatňuje láskou“.³⁹ Dobré skutky nás nespasí, ale když jsme byli spaseni pouhou milostí, jsme „v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“.⁴⁰ „Víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.“⁴¹ Mravní proměnu, kterou evangelium působí, chápal apoštol Pavel jako dílo Boží milosti – té milosti, která uskutečnila naše spasení při Kristově prvním příchodu, a milosti, která nás učí žít mravně ve světle jeho druhého příchodu.⁴² „Oddanost evangeliu“ pro Pavla znamenala spoléhat na milost i nechat se poté milostí učit.⁴³ Pavlovým misijním cílem bylo vyvolat mezi všemi národy „poslušnost víry“.⁴⁴ Tento výrazně smluvní jazyk připomíná Abrahama. Abraham uvěřil Božímu zaslíbení, což mu bylo započítáno jako spravedlnost, a pak na potvrzení své víry uposlechl Boží příkaz. „Vírou uposlechl Abraham...“⁴⁵ Pokání a víra v Ježíše Krista jsou první skutky poslušnosti, jež evangelium požaduje; pokračující dodržování Božích přikázání představuje způsob života, jež evangelijní víra umožňuje skrze posvěcujícího Ducha svatého.⁴⁶ Poslušnost je tak živým důkazem spasitelné víry a jejím živým ovocem. Poslušnost prověřuje naši lásku k Ježíši. „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje.“⁴⁷ „Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání.“⁴⁸ Moc evangelia opravdu milujeme.

9. Milujeme Boží lid

Boží lid jsou ti ze všech věků a ze všech národů, které si Bůh v Kristu zamíloval, vyvolil, povolal, spasil a posvětil jako svůj vlastní lid, aby měli podíl na Kristově slávě jako občané nového stvoření. Jakožto těm, které Bůh od věků navěky a po celé naše pohnuté a vzpurné dějiny miluje, je přikázáno, abychom se milovali navzájem. Neboť „jestliže Bůh nás tak miloval, i my se máme navzájem milovat“ a žít „v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás.“ *Vzájemná láska v Boží rodině není jen žádoucí volba, nýbrž nevyhnutelný*

38 Římanům 1,16

39 Galatským 5,6

40 Efezským 2,10

41 List Jakubův 2,17

42 Titovi 2,11–14

43 Římanům 15,18–19; 16,19; 2. Korintským 9,13

44 Římanům 1,5; 16,26 (ČSP)

45 Genesis 15,6; Galatským 6,6–9; Židům 11,8 (ČSP); Genesis 22,15–18; List Jakubův 2,20–24

46 Římanům 8,4

47 Jan 14,21

48 1. list Janův 2,3

příkaz. Tato láska je prvním důkazem poslušnosti evangeliu, nezbytným výrazem naší podřízenosti Kristově vládě a silným motorem světové misie.⁴⁹

a. *Láska vyžaduje jednotu.* Ježíšův příkaz, aby se jeho učedníci navzájem milovali, je spjat s jeho modlitbou, aby byli jedno. Jeho příkaz i modlitba jsou misijní – „podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci,“ a „aby tak svět uvěřil, že jsi mě [Otče] poslal“.⁵⁰ Nejpřesvědčivější známkou pravdivosti evangelia je to, když jsou křesťanští věřící sjednoceni v lásce navzdory zakoreněným bariérám rozdělujícím svět – bariérám daným rasou, barvou pleti, pohlavím, společenskou třídou, ekonomickými výhodami či politickou příslušností. Máloco však naše svědectví ničí tolik, jako když křesťané zrcadlí a umocňují stejné rozdělení i mezi sebou. Naléhavě usilujeme o nové celosvětové partnerství v těle Kristově napříč všemi kontinenty, zakoreněné v hluboké vzájemné lásce, vzájemné podřízenosti a výrazném ekonomickém sdílení bez paternalismu a nezdravé závislosti. Usilujeme o to, nejen abychom projevili svou jednotu v evangeliu, ale také pro Kristovo jméno a v zájmu Boží misie na celém světě.

b. *Láska vyžaduje upřímnost.* Láska říká pravdu s milostí. Nikdo nemiloval Boží lid víc než izraelští proroci a Ježíš sám. Přesto je s pravdou o jejich selhání, modlářství a vzpouře proti jejich smluvnímu Pánu nikdo nekonfrontoval tak upřímně jako právě oni. Volali tím Boží lid k pokání, aby mohli dojít odpuštění a být obnoveni pro službu Božímu poslání. Tyž hlas prorocké lásky musí být z téhož důvodu slyšet i dnes. Naše láska k Boží církvi se trápí zármutkem nad ošklivostí mezi námi, která tolik hyzdí tvář našeho Pána Ježíše Krista a zakrývá světu jeho krásu – světu, který tak zoufale potřebuje přiblížit se k Pánu.

c. *Láska požaduje solidárnost.* Vzájemná láska obnáší zejména péči o ty, kdo jsou pro svou víru a svědectví pronásledováni a vězněni. Jestliže trpí jedna část těla, trpí spolu s ní všechny. Máme podobně jako Jan „účast na Ježíšově souzení i kralování a vytrvalosti“.⁵¹ Podíl z utrpení údů těla Kristova po celém světě se zavazujeme nést poskytováním informací, modlitbami, právní obhajobou a dalšími podpůrnými prostředky. Takovéto společné nesení však nechápeme jen jako cvičení v lítosti; toužíme také poznat, co utrpení církve může naučit a přinést těm částem Kristova těla, které takto netrpí. Máme varování, že církev, která se cítí pohodlně ve svém bohatství a soběstačnosti, může podobně jako laodicejský sbor být církví, kterou Ježíš vidí jako nejvíce slepou vůči její vlastní bídě a u níž se sám cítí jako cizinec za dveřmi.⁵²

⁴⁹ 2. Tesalonickým 2,13–14; 1. list Janův 4,11; Efezským 5,2; 1. Tesalonickým 1,3; 4,9–10; Jan 13,35

⁵⁰ Jan 13,34–35; 17,21

⁵¹ Židům 13,1–3; 1. Korintským 12,26; Zjevení 1,9

⁵² Zjevení 3,17–20

Ježíš svolává všechny své učedníky, aby mezi všemi národy tvořili jednu rodinu, smířené společenství, v němž všechny hříšné bariéry boří jeho smířující milost. Církev je společenství milosti, poslušnosti a lásky v obecenství Ducha svatého, v němž se zrcadlí nádherné Boží atributy a krásné vlastnosti Krista a kde se projevuje mnohotvará Boží moudrost. Jako nynější neživější výraz Božího království je církev společenství smířených, kteří netouží žít pro sami sebe, nýbrž pro Spasitele, jenž za ně z lásky dal sám sebe.

10. Milujeme Boží misii

Jsme oddáni světové misii, protože je ústřední pro naše chápání Boha, Bible, církve, lidských dějin a konečné budoucnosti. Celá Bible zjevuje Boží jednání, jehož cílem je uvést všechno na nebi i na zemi v jednotu pod Kristovou vládou, smířené krví kříže. Při naplňování tohoto poslání Bůh promění stvoření poničené hříchem a zlem v nové stvoření, kde již nebude hřích ani prokletí. Svě zaslíbení dané Abrahamovi, že požehná všechny národy země, Bůh naplní prostřednictvím evangelia o Ježíši, Mesiáši, Abrahamovu potomkovi. Roztříštěný svět národů rozptýlených v důsledku Božího soudu Bůh promění v nové lidstvo, které bude ze všech kmenů, národů a jazyků vykoupeno Kristovou krví a shromážděno k uctívání našeho Boha a Spasitele. Až se Kristus vrátí ustanovit svou věčnou vládu života, spravedlnosti a pokoje, Bůh zlomí vládu smrti, nepoctivosti a násilí. Bůh, Immanuel, pak bude přebývat s námi a království světa se stane královstvím Hospodina a jeho Krista a bude vládnout na věky věků.⁵³

a. *Naše účast na Boží misii.* Bůh svůj lid volá k podílu na jeho poslání. Církev ze všech národů stojí skrze Mesiáše Ježíše v jedné řadě s lidmi Starého zákona. Spolu s nimi jsme skrze Abrahama povoláni a pověřeni, abychom byli požehnáním a světlem pro všechny národy. Spolu s nimi máme být formováni a vyučováni zákonem a proroky, abychom ve světě hříchu a utrpení byli společenstvím svatosti, soucitu a spravedlnosti. Byli jsme vykoupeni skrze kříž a vzkříšení Ježíše Krista. Církev existuje proto, aby po celou věčnost uctívala a oslavovala Boha a aby měla účast na Boží proměňující misii v dějinách. Naše misie je plně odvozena od Boží misie, týká se celého Božího stvoření a je ve svém středu zakotvena ve vykupujícím vítězství kříže. Právě k tomuto lidu patříme, jeho víru vyznáváme a na jeho misii se podílíme.

b. *Celistvost naší misie.* Zdrojem veškerého našeho misijního působení je to, co Bůh učinil v Kristu pro vykoupení celého světa, jak to je zjeveno v Bibli. Naším evangelizačním úkolem je seznámit s dobrou zprávou všechny národy.

⁵³ Efezským 1,9–10; Koloským 1,20; Genesis 1–12; Zjevení 21–22

Kontextem veškeré naší misie je svět, v němž žijeme, svět hříchu, utrpení, ne-spravedlnosti a porušeného stvoření, kam nás Bůh posílá projevovat lásku a sloužit v Kristově jménu. Veškeré naše misijní působení tedy musí zrcadlit propojení evangelizace a oddané angažovanosti ve světě, přičemž obojí musí být podřízeno a vedeno celým biblickým zjevením Božího evangelia.

„Evangelizace sama o sobě znamená zvěstování historického, biblického Krista jako Spasitele a Pána s cílem přesvědčit lidi, aby k němu osobně přišli a byli tak smířeni s Bohem... Výsledkem evangelizace je: poslušnost Krista, začlenění se do jeho církve a odpovědná služba ve světě... Vyznáváme, že k naší křesťanské povinnosti patří evangelizace a společensko-politický zájem. Obojí je nutné k vyjádření našeho učení o Bohu a o člověku, o naší lásce k bližnímu a o naší poslušnosti Ježíše Krista... Spasení, které jsme dostali, nás má proměňovat ve všech našich osobních a sociálních povinnostech. Víra bez skutků je mrtvá.“⁵⁴

„Ucelená misie představuje hlásání a předvádění evangelia. Nejde jen o to, aby evangelizace a sociální angažovanost šly ruku v ruce. Ucelená misie spíše znamená, že když při hlásání evangelia vyzýváme lidi k lásce a pokání ve všech oblastech života, má to své společenské důsledky. Zároveň platí, že naše sociální angažovanost má evangelizační důsledky, neboť přinášíme svědectví o proměňující milosti Ježíše Krista. Pokud zanedbáváme svět, zrazujeme Boží slovo, které nás posílá, abychom světu sloužili. Jestliže nedbáme na Boží slovo, nemáme světu co přinést.“⁵⁵

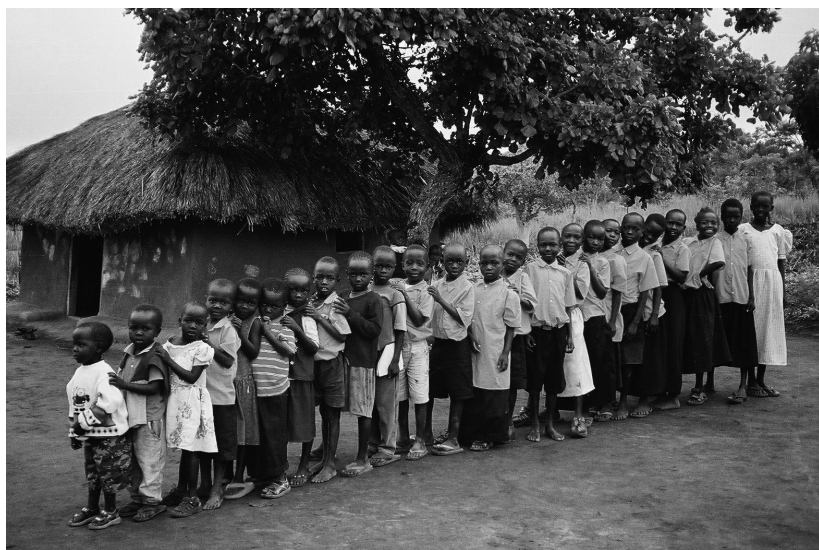
Zavazujeme se k ucelenému a dynamickému uplatňování všech rozměrů misie, k níž Bůh povolává svou církev.

- *Bůh nám přikazuje, abychom všechny národy seznamovali s pravdou Božího zjevení a s evangeliem o Boží spásné milosti skrze Ježíše Krista, a vyzývali tak všechny lidi k pokání, víře, křtu a poslušnému učednictví.*
- *Bůh nám přikazuje, abychom soucitnou péčí o potřebné zrcadlili jeho charakter a abychom ukazovali na hodnoty Božího království tím, že budeme usilovat o spravedlnost a pokoj a pečovat o Boží stvoření.*

V reakci na Boží bezmeznou lásku, kterou nám projevil v Kristu, a ze své přetékající lásky k němu se s pomocí Ducha svatého znovu zavazujeme se sebezapřením, pokorou, radostí a odvahou cele dodržovat všechno, co Bůh přikazuje. Obnovujeme tuto smlouvu s Hospodínem – s Pánem, jehož milujeme, protože on jako první miloval nás.

⁵⁴ Lausannský závazek, odstavec 4 a 5

⁵⁵ The Micah Declaration on Integral Mission

II. část

Pro svět, jemuž sloužíme: Výzva z Kapského Města

Úvod

Naše smlouva s Bohem v nás spojuje lásku a poslušnost. Bůh se raduje, když vidí náš „skutek víry“ a „námahu lásky“,⁵⁶ protože jsme „jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil“.⁵⁷

Jako členové celosvětové církve Ježíše Krista se snažíme naslouchat Božímu hlasu skrze Ducha svatého. Naslouchali jsme jeho hlasu, který k nám přichází z jeho psaného slova ve výkladu Efezským a skrze vyjádření z řad jeho lidu po celém světě. Šest hlavních témat našeho kongresu poskytuje rámec pro rozpoznání úkolů, které stojí před celosvětovou Kristovou církví, a našich priorit do budoucnosti. Neříkáme, že tyto závazky jsou jediné, jimiž by se církev měla zabývat, ani že priority jsou všude stejné.

IIA Dosvědčovat v pluralistickém, globalizovaném světě Kristovu pravdu

1. Kristova pravda a osoba

Ježíš Kristus je pravda světa. Vzhledem k tomu, že Ježíš je pravda, v Kristu je pravda (i) osobní a zároveň vyjádřená v podobě výroků; (ii) univerzální i vyplývající ze souvislosti; (iii) konečná i přítomná.

- a. Jako Kristovi učedníci jsme povoláni, abychom byli lidmi pravdy.
 - 1) Musíme pravdu *žít*. Žít pravdu znamená být Ježíšovou tváří, skrze niž se oslepeným myslím zjevuje sláva evangelia. Lidé uvidí pravdu v tvářích těch, kdo věrně a v lásce žijí pro Ježíše.
 - 2) Musíme pravdu *hlásat*. Ústní vyhlášení pravdy evangelia zůstává v naší misii primární. Nelze ho oddělit od života podle této pravdy. Skutky a slova musí jít společně.
- b. Vybízíme církevní vedoucí, pastory a evangelisty, aby podobně jako apoštol Pavel kázali a vyučovali plnost biblického evangelia v celém jeho nesmírném rozsahu a pravdě. Evangelium musíme předkládat nejen jako nabídku individuální spásy nebo jako lepší řešení potřeb, než jaké mohou poskytnout

⁵⁶ 1. Tesalonickým 1,3 (ČSP)

⁵⁷ Efezským 2,10

jiní bohové, nýbrž jako Boží plán v Kristu pro celý svět. Lidé někdy ke Kristu *přicházejí*, aby uspokojil nějakou jejich osobní potřebu, ale když zjistí, že Kristus je pravda, *zůstávají* s ním.

2. Pravda a výzva pluralismu

Kulturní a náboženská pluralita je faktem a například křesťané v Asii s ní žijí už po staletí. Každé z různých náboženství tvrdí, že představuje cestu pravdy. Většinou se snaží respektovat konkurenční pravdivostní výroky jiných vyznání a žít vedle nich. Postmoderní, relativistický pluralismus je však jiný. Jeho ideologie nepřipouští žádnou absolutní či všeobecně platnou pravdu. Pravdivostní výroky sice toleruje, ale chápe je jen jako konstrukty podmíněné tou či jinou kulturou. (Tento postoj je logicky sebezničující, neboť tvrzení, že žádná absolutní pravda neexistuje, prohlašuje za jedinou absolutní pravdu.) Takovýto pluralismus prosazuje jako nejvyšší hodnotu „toleranci“, ale v zemích, kde veřejný prostor ovládá sekularismus nebo agresivní ateismus, může získat utlačovatelskou podobu.

a. Toužíme být svědky větší oddanosti apologetickému úsilí. K tomu musí docházet na dvou rovinách:

- 1) Potřebujeme rozpoznávat, vystrojovat a modlitbami podpírat ty, kdo mohou na nejvyšší intelektuální a veřejné úrovni odůvodňovat a hájit biblickou pravdu ve veřejné sféře.
- 2) Vybízíme církevní vedoucí a pastory, aby vystrojovali všechny věřící odvahou a nástroji potřebnými k tomu, aby mohli s prorockou významností vnášet pravdu do každodenních veřejných rozhovorů a ovlivňovat tak všemožné stránky kultury, v níž žijeme.

3. Pravda a pracoviště

Bible nám ukazuje Boží pravdu o lidské práci jako součásti dobrého Božího záměru při stvoření. Veškerý náš pracovní život převádí Bible do oblasti služby, kdy sloužíme Bohu v různých povoláních. Naproti tomu myšlení a jednání církve prostoupila lež o „rozporu mezi posvátným a sekulárním“. Toto dělení nám říká, že náboženská aktivita patří Bohu, zatímco jiná činnost mu nepatří. Velmi mnoho křesťanů tráví většinu svého času v práci, o níž si mohou myslet, že má jen malou duchovní hodnotu (takzvaná sekulární práce). Bůh je však Pánem *celého* života. „Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu,“⁵⁸ napsal apoštol Pavel otrokům na pohanském pracovišti.

⁵⁸ Koloským 3,23

Navzdory obrovským evangelizačním a transformačním možnostem na pracovišti, kde mají dospělí křesťané většinu vztahů s nekřesťany, má jen málo církví vizi, jak věřící vystrojovat k využití těchto příležitostí. Samotnou práci jsme nevnímali jako biblicky a ze své podstaty významnou, protože jsme pod Kristovu vládu nepřinášeli celý život.

a. Tento předěl mezi sekulárním a posvátným označujeme za hlavní překážku pro mobilizaci všeho Božího lidu v Boží misi a vyzýváme křesťany na celém světě, aby tyto nebiblické předpoklady odmítli a vzdorovali jejich ničivým účinkům. Ohrazujeme se proti tendenci chápat službu a misi (místní i napříč kulturami) především jako práci duchovních a misionářů, kteří v celém Kristově těle tvoří jen nepatrné procento.

b. Povzbuzujeme všechny věřící, aby přijali a potvrdili svou vlastní každodenní službu a misi v tom, že jsou tam, kam je Bůh povolal do práce. Vyzýváme pastory a církevní vedoucí, aby lidi v takovéto službě – v jejich okolí a na pracovišti – podporovali, „aby připravili svaté k dílu služby“ v každé části jejich života.

c. Potřebujeme intenzivně usilovat o to, abychom všechen Boží lid přivedli k celoživotnímu ucednictví, což znamená žít, myslet, pracovat a mluvit z pozice biblického pohledu na svět a s misijním dopadem na každém místě a za všech okolností každodenního života a práce.

Křesťané s mnohými dovednostmi a v různých oborech, firmách a zaměstnáních se často mohou dostat na místa, kam tradiční zakladatelé sborů a evangelisté nemusí mít přístup. Toho, co tito „výrobci stanů“ a podnikatelé dělají na pracovišti, je nutno si cenit jako součásti služby místních sborů.

d. Vybízíme církevní vedoucí, aby pochopili strategický dopad služby na pracovišti a aby členy svých sborů mobilizovali, vystrojovali a vysílali jako misionáře na pracovišti, a to jak na místní úrovni, tak v zemích, které jsou pro tradiční formy evangelijního svědectví uzavřeny.

e. Vybízíme misijní vedoucí, aby „výrobce stanů“ plně zahrnuli do celosvětové misijní strategie.

4. Pravda a globalizovaná média

Zavazujeme se k obnovenému kritickému a tvořivému využívání sdělovacích prostředků a techniky v rámci obhajování pravdy o Kristu v našich kulturách ovlivňovaných masmédií. Musíme to dělat jako Boží vyslanci pravdy, milosti, lásky, pokoje a spravedlnosti.

Rozpoznáváme tyto hlavní potřeby:

- a. *Uvědomělý přístup k médiím*: pomáhat lidem vypěstovat si kritičtější vnímavost ke zprávám, které dostávají a k pohledu na svět v pozadí těchto sdělení. Sdělovací prostředky mohou být neutrální a někdy vůči evangeliu i přátelské. Také však bývají využívány pro pornografii, násilí a chamtivost. Povzbuzujeme pastory a církve, aby těmto problémům otevřeně čelili a poskytovali věřícím vyučování a vedení, jak těmto tlakům a pokušení vzdorovat.
- b. *Přítomnost médií*: rozvíjet autentické a hodnověrné křesťanské vzory a zprostředkovatele informací pro běžná zpravodajská i zábavní média a vyzdvihovali tato povolání jako cenné nástroje vlivu pro Krista.
- c. *Služba prostřednictvím médií*: rozvíjet tvořivé, kombinované a interaktivní využívání „tradičních“, „starých“ a „nových“ sdělovacích prostředků k předávání Kristova evangelia v kontextu celostního biblického pohledu na svět.

5. Pravda a výtvarné umění v misi

Máme dar tvořivosti, protože neseme obraz Boha. Umění ve svých mnoha formách je nedílnou součástí toho, co jako lidé děláme, a může zrcadlit něco z Boží krásy a pravdy. Umělci ve svých nejlepších dílech vyprávějí o pravdě, a proto umění představuje důležitý způsob, jak sdělovat pravdu evangelia. Drama, tanec, příběh, hudba a vizuální umění mohou vyjadřovat jak realitu naší porušenosti, tak naději, zakotvenou v evangeliu, že všechno bude učiněno nově.

Ve světě misie je umění nevyužitým zdrojem. Rozhodně povzbuzujeme k větší křesťanské aktivitě v umění.

a. Toužíme vidět, jak se církev ve všech kulturách živě zapojuje do umění jako prostředí pro misi, a to níže uvedenými způsoby:

- 1) kéž umění vede zpátky do života společenství víry jako platná a hodnotná složka našeho povolání k ucednictví;
- 2) kéž podporuje umělecky obdarované, zejména sestry a bratry v Kristu, aby se ve své práci mohli úspěšně rozvíjet;
- 3) kéž umožní, aby umění sloužilo jako vlídné prostředí, ve kterém můžeme oceňovat a poznávat lidi z blízka i daleka;
- 4) kéž respektuje kulturní rozdíly a oceňuje původní umělecké vyjadřování.

6. Pravda a nově vznikající technologie

Toto století je obecně známo jako století biotechnologií. Dochází k pokroku ve všech nově vznikajících technologiích (biotechnologie, informační a digitální technologie, nanotechnologie, virtuální realita, umělá inteligence a robotika). To má výrazné důsledky pro církve a pro misi, zejména ve vztahu k biblické pravdě o tom, co znamená být člověkem. Potřebujeme prosazovat ryze křesťanské odpovědi a praktické kroky v oblasti státní politiky, abychom zajistili, že technika nebude používána k manipulaci, deformování a ničení, nýbrž k uchování a lepšímu naplňování našeho lidství jako těch, které Bůh stvořil ke svému vlastnímu obrazu. Vyzýváme:

- a. Vedoucí místních sborů, (i) ať členy církve, kteří se profesně angažují ve vědě, technice, zdravotnictví a státní politice, povzbuzují, podporují a vyzývají se jich a (ii) ať teologicky přemýšlivým studentům předkládají potřebu toho, že křesťané mají vstupovat do těchto oblastí.
- b. Semináře, ať zahrnují tyto obory do svých učebních programů, aby budoucí církevní vedoucí a teologičtí učitelé mohli k novým teologiím zaujímat poučený křesťanský postoj.
- c. Teology a křesťany ve vládě, podnikání, ve vědě a v technických oborech, ať vytvářejí národní a regionální „mozkové trusty“ či partnerství s cílem porozumět novým technologiím a mluvit do utváření státní politiky hlasem, který je biblický a relevantní.
- d. Všechna místní křesťanská společenství, ať praktickou a celostní péčí, jež zahrnuje tělesné, emocionální, vztahové a duchovní stránky našeho stvořeného lidství, projevují úctu k jedinečné důstojnosti a posvátnosti lidského života.

7. Pravda a veřejná scéna

Vzájemně propojené sféry vlády, obchodu a akademického světa silně ovlivňují hodnoty každého národa a z pohledu jednotlivých lidí určují svobodu církve.

- a. Povzbuzujeme Kristovy následovníky, aby se v těchto sférách ve veřejné službě nebo soukromém podnikání aktivně angažovali a mohli tak utvářet společenské hodnoty a ovlivňovat veřejnou debatu. Povzbuzujeme k podpoře křesťansky orientovaných škol a univerzit, které usilují o vynikající akademickou kvalitu a zároveň jsou oddány biblické pravdě.

b. Korupce je v Bibli předmětem zavržení. Podkopává hospodářský vývoj, deformuje správné rozhodování a ničí společenskou soudržnost. Žádný národ není od korupce svobodný. Vyzýváme křesťany na pracovišti, zejména mladé podnikatele, aby tvořivě přemýšleli o tom, jak mohou této metle nejlépe vzdorovat a stavět se proti ní.

c. Povzbuzujeme mladé křesťanské vysokoškolské učitele a akademické pracovníky, aby uvažovali o dlouhodobé dráze na některé sekulární univerzitě s cílem (i) vyučovat a (ii) rozvíjet svůj předmět z biblického pohledu na svět a ovlivňovat tak svůj vědní obor. Akademickou obec se neodvažujeme zanedbávat.⁵⁹

IIB Šířit v našem rozděleném a rozbitém světě Kristův pokoj

1. Pokoj, který vytvořil Kristus

Smíření s Bohem je neoddělitelné od smíření vzájemného. Kristus, který je náš pokoj, vytvořil pokoj skrze kříž a kázal pokoj rozdělenému světu Židů a pohanů. Jednota Božího lidu je fakt („spojil dva v jedno“) i příkaz („usilujte o zachování jednoty Ducha, ve svazku pokoje“). Ukázkou Božího plánu pro sjednocení celého stvoření v Kristu je etnické smíření nového Božího lidu. Takovou moc má evangelium, jak to bylo zaslíbeno Abrahamovi.⁶⁰

Potvrzujeme, že zatímco Židé nebyli vůči Božím smlouvám a zaslíbením cizinci, jak apoštol Pavel popisuje pohany, dosud potřebují smíření s Bohem skrze Mesiáše Ježíše. Jak psal apoštol Pavel, v otázce hříchu není rozdíl mezi Židem a pohanem; stejně tak mezi nimi není rozdíl v otázce spasení. Jedině v kříži a skrze kříž mohou oba získat přístup k Bohu Otci v jednotě Ducha.⁶¹

a. Proto dál pevně potvrzujeme, že je třeba, aby se celá církev dělila s židovským národem o dobrou zprávu o Ježíši jako Mesiáši, Pánu a Spasiteli. A v duchu Římanům 14–15 vyzýváme pohanské věřící, aby přijímali a s modlitbami podporovali věřící z řad mesiánských Židů v jejich svědectví mezi jejich vlastním lidem.

Smíření s Bohem a spolu navzájem je také základem a motivací pro usilování o spravedlnost, jakou požaduje Bůh a bez níž, jak Bůh říká, nemůže být

⁵⁹ „Akademická obec je jasná osa, jíž lze hýbat světem. Církev nemůže sama sobě a věci evangelia prokázat lepší službu, než když se bude snažit znovu získat univerzity pro Krista. Změňte akademickou obec a změňte svět, účinněji než jakýmkoli jinými prostředky.“ Charles Habib Malik, bývalý předseda Valného shromáždění OSN, ve své přednášce *A Christian Critique of the University* v rámci přednáškového cyklu Pascal Lectures z roku 1981.

⁶⁰ Efezským 1,10; 2,1–16; 3,6; Galatským 3,6–8. Viz též VI. Oddíl o otázce jednoty a partnerství v církvi.

⁶¹ Efezským 2,11–22; Římanům 3,23; 10,12–13; Efezským 2,18

pokoje. Právě a trvalé smíření vyžaduje uznání minulého a současného hříchu, pokání před Bohem, vyznání poškozeným a hledání a přijetí odpuštění. Také to zahrnuje závazek církve usilovat tam, kde to je vhodné, o spravedlnost či náhradu pro ty, kdo byli poškozeni násilím a útlakem.

b. Toužíme vidět, jak celosvětová Kristova církev – ti, kdo byli smíření s Bohem – projevuje smíření spolu navzájem a oddaně plní biblický úkol přinášet v Kristově jménu pokoj a usilovat o něj.

2. Kristův pokoj v etnických konfliktech

Etnická rozmanitost je Boží dar a plán ve stvoření.⁶² Pokazil ho lidský hřích a pýcha, které přinesly zmatek, svár, násilí a válku mezi národy. Etnická rozmanitost však bude v novém stvoření zachována a jako Boží vykoupený lid se shromáždí lidé všech národů, kmenů a jazyků.⁶³ Vyznáváme, že u stvoření a vykoupení často nebereme etnickou identitu vážně a že si jí neceníme tak, jako to dělá Bible. Nerespektujeme etnickou identitu druhých a ignorujeme hluboké rány, které taková dlouhodobá neúcta působí.

a. Vybízíme církevní pastory a vedoucí, aby vyučovali biblickou pravdu o etnické rozmanitosti. Musíme podporovat etnickou identitu všech členů církve. Musíme však také ukazovat, jak naši etnickou lojalitu poškozuje hřích, a učit věřící, že veškerá naše etnická identita je vždy podřízena naší křížem vykoupené identitě jako nového lidu v Kristu.

Se zármutkem a studem vyznáváme spoluvinu křesťanů na některých nejničivějších kontextech etnického násilí a útlatu a rovněž politováníhodné mlčení značných částí církve, když k takovým konfliktům dochází. Mezi takové kontexty patří dějiny a dědictví rasismu a otroctví černochů, holocaust namířený proti Židům, apartheid, „etnické čistky“, sektářské násilí mezi různými křesťanskými skupinami, ničení domorodého obyvatelstva, mezináboženské, politické a etnické násilí, utrpení Palestinců, kastovní útlak a kmenová genocida. Křesťané, kteří svým jednáním nebo nečinností přidávají k porušenosti světa, vážně podkopávají naše svědectví o evangeliu pokoje. Proto:

b. Ve jménu evangelia pláčeme a voláme k pokání tam, kde se křesťané podíleli nebo podílejí na etnickém násilí, nespravedlnosti a útlatu. Také voláme k pokání za řadu případů, kdy se křesťané u těchto projevů zla proviňovali svým mlčením, apatií nebo údajnou neutralitou, případně tím, že pro ně poskytovali chybná teologická ospravedlnění.

⁶² Deuteronomium 32,8; Skutky 17,26

⁶³ Zjevení 7,9; 21,3

Pokud evangelium není hluboce zakořeněno v kontextu, který zpochybňuje a proměňuje nespravedlivé světonázory a systémy, pak v době, kdy nastane zlý den, bývá křesťanská věrnost odhozena jako nechtěný převlek a lidé se uchylují zpět k neobrácenému jednání a postojům. Evangelizace bez učednictví nebo probuzení bez radikální poslušnosti Kristovým příkazům nejsou jen nedostačující, nýbrž také nebezpečné.

Toužíme po dni, kdy bude církev představovat nejviditelněji zářící příklad etnického smíření na světě a bude nejaktivnějším obhájcem řešení konfliktů.

Taková touha, zakotvená v evangeliu, nás volá k tomuto:

c. *Abychom přijali plnost smírčí moci evangelia a přizpůsobili tomu své vyučování.* K tomu patří plné biblické pochopení vykoupení: že Ježíš nejen nesl náš hřích na kříž, aby nás smířil s Bohem, ale také zničil naši nevráživost, aby nás smířil spolu navzájem.

d. *Abychom přijali životní styl smíření.* Prakticky se to projevuje, když křesťané:

- 1) odpouštějí pronásledovatelům a zároveň mají odvahu v zájmu druhých kritizovat nespravedlnost;
- 2) poskytují pomoc a nabízejí pohostinnost bližním „na druhé straně“ konfliktu, kdy ve snaze o smíření iniciativně překračují hradby;
- 3) nepřestávají svědčit o Kristu ani v kontextu násilí a jsou ochotni raději trpět a dokonce zemřít, než aby se podíleli na skutcích zkázy či odplaty;
- 4) angažují se v dlouhodobém uzdravování ran po konfliktu a činí církev bezpečným útočištěm a místem uzdravení pro všechny včetně bývalých nepřátel.

e. *Abychom byli znamením a nositeli naděje.* Svědčíme o Bohu, který v Kristu smířoval svě t se sebou. Pouze v Kristově jménu a ve vítězství jeho kříže a vzkříšení máme oprávnění stavět se proti démonickým mocnostem zla, které zhoršují mezilidské konflikty, a máme moc přinášet jeho smírující lásku a pokoj.

3. Kristův pokoj pro chudé a utlačované

Biblický základ pro náš závazek usilovat o spravedlnost a šalom pro utiskované a chudé je shrnut ve *Vyznání víry z Kapského Města* v oddíle 7c. Na tomto základě toužíme po účinnějším křesťanském jednání v následujících oblastech:

Otroctví a obchodování s lidmi

Na světě dnes na celém světě žije v otroctví víc lidí (odhadovaných dvacet sedm milionů) než před dvěma sty lety, kdy Wilberforce bojoval za zrušení transatlantického obchodu s otroky. Jenom v Indii žije odhadem patnáct milionů zotročených dětí. Kastovní systém utiskuje nízké kastovní skupiny a vylučuje párie. Smutné však je, že na mnoha místech je křesťanská církev nakažena týmiž formami diskriminace. Je nutné, aby se proti tomu, co je v podstatě jedním z nejstarších systémů otroctví, pozvedl jednotný hlas celosvětové církve. Aby však taková celosvětová obhajoba mohla být autentická, musí církev odmítnout veškerou nerovnoprávnost a diskriminaci v ní samotné.

Migrace bezprecedentního rozsahu v dnešním světě, způsobená nej-různějšími důvody, vede k obchodování s lidmi na každém kontinentě, kdy dochází k rozsáhlému zotročování žen a dětí v sexuálním průmyslu a k zneužívání dětí nucenou prací nebo jejich odváděním do armády.

a. Povstaňme jako církev po celém světě k boji proti zlu obchodování s lidmi a mluvmе a jednejme prorocky tak, abychom „osvobozovali zajatce“. To musí zahrnovat řešení společenských hospodářských a politických faktorů, které tento obchod sytí. Otroci tohoto světa vyzývají celosvětovou Kristovu církev: „Osvobodte naše děti. Osvobodte naše ženy. Buďte naším hlasem. Ukažte nám tu novou společnost, kterou sliboval Ježíš.“

Chudoba

Přijímáme svědectví celé Bible, jak nám ukazuje Boží touhu po systémové ekonomické spravedlnosti i po osobním soucitu, úctě a štedrosti k chudým a potřebným. Radujeme se, že se toto obsáhlé biblické učení víc začlenilo do naší misijní strategie a praxe, jak tomu bylo v rané církvi a u apoštola Pavla.⁶⁴

V souladu s tím:

b. Vnímejte velkou příležitost, kterou místní a celosvětové církvi přinášejí Rozvojové cíle tisíciletí. Vyzýváme církve, aby je podporovaly před vládami a aby se účastnily snah o jejich dosažení, jako je například hnutí *Micah Challenge* (Micheášova výzva).

c. Mějme odvahu vyhlášovat, že problém chudoby svět nemůže řešit, natož vyřešit bez toho, že se zaměří také na nadměrné bohatství a chamtivost. Evangelium napadá modlářství a rozbujelý konzumní způsob života. Jako ti,

⁶⁴ Skutky 4,32–37; Galatským 2,9–10; Římanům 15,23–29; 2. Korintským 8–9

kdo slouží Bohu, a nikoli mamonu, jsme povoláni k tomu, abychom viděli, že chamtivost udržuje chudobu, a zříkali se jí. Zároveň se radujeme, že evangelium ve své výzvě k pokání zahrnuje i bohaté a zve je k tomu, aby se připojili ke společenství těch, které proměnila odpouštějící milost.

4. Kristův pokoj pro lidi s postižením

Lidé s postižením tvoří jednu z největších menšin na světě a odhaduje se, že jejich počet přesahuje šest set milionů. Většina jich žije v nejméně rozvinutých zemích a patří k nejchudším z chudých. Ačkoli tělesné či mentální postižení patří k jejich každodenní zkušenosti, většinu z nich poškozují také společenské postoje, nespravedlnost a nedostatečný přístup k zdrojům. Služba lidem s postižením nekončí lékařskou péčí a sociálním zajištěním; obnáší také to, že po jejich boku, spolu s těmi, kdo se o ně starají, a jejich rodinami bojujeme o jejich začlenění a rovnoprávné postavení jak ve společnosti, tak v církvi. Bůh nás volá k vzájemnému přátelství, úctě, lásce a spravedlnosti.

a. Povstaňme jako křesťané po celém světě na protest proti kulturním stereotypům, neboť jak napsal apoštol Pavel, „už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek“.⁶⁵ Jako stvoření k Božímu obrazu máme všichni dary, které může Bůh použít pro službu jemu. Zavazujeme se ke službě lidem s postiženími k tomu, že budeme přijímat službu, kterou nám sami mohou poskytnout.

b. Povzbuzujeme církevní a misijní vedoucí, aby nepřemýšleli jen o misi *mezi* lidmi s postižením, ale aby též rozpoznávali, potvrzovali a umožňovali misijní povolání samotných věřících s postižením jako částí těla Kristova.

c. Rmoutí nás, že se tolika lidem s postižením říká, že příčinou jejich postižení je jejich osobní hřích, nedostatek víry nebo neochota nechat se uzdravit. Popíráme, že Bible něco takového učí jako všeobecně platnou pravdu.⁶⁶ Toto falešné učení je pastoračně necitlivé a duchovně ochromující; k ostatním překážkám, jimž lidé s postižením čelí, přidává ještě břemeno viny a zmařených nadějí.

d. Zavazujeme se z našich církví učinit pro lidi s postižením místa začlenění a rovnoprávného postavení, spolu s nimi vzdorovat předsudkům a obhajovat jejich potřeby v širší společnosti.

⁶⁵ 2. Korintským 5,16

⁶⁶ Jan 9,1–3

5. Kristův pokoj pro lidi s HIV

HIV a AIDS představují v mnoha národech vážnou krizi. HIV jsou nakaženy miliony lidí, včetně mnohých v našich církvích, a v důsledku AIDS osiří miliony dětí. Bůh nás volá k tomu, abychom všem nakaženým a postiženým projevovali jeho hlubokou lásku a soucit a dělali vše, co je v našich silách, pro záchranu životů. Věříme, že v ucelené evangelijní reakci na HIV a AIDS, kterou náš svět tak naléhavě potřebuje, hraje ústřední roli Ježíšovo učení i příklad a také proměňující moc kříže.

a. Odmítáme a odsuzujeme veškeré zavrhování, nepřátelství, očerňování a diskriminaci namířené proti těm, kdo žijí s HIV a AIDS. Takovéto projevy jsou v těle Kristově hříchy a hanba. Všichni jsme zhřešili a jsme daleko od Boží slávy; byli jsme spaseni jediné milostí a měli bychom být pomalí k soudu, ale rychlí k obnově a odpuštění. Se zármutkem a soucitem také vidíme, že velmi mnoho lidí se HIV nakazí, aniž by za to sami mohli a často během péče o druhé.

b. Toužíme po tom, aby všichni pastoři byli příkladem sexuální čistoty a věrnosti, jak to přikazoval apoštol Pavel, a jasně a často vyučovali o tom, že výlučným místem pro sexuální spojení je manželství. Je to potřeba nejen proto, že jde o jasné učení Bible, ale i proto, že rozšířenost sexuálního partnerství mimo manželství představuje významný faktor v prudkém šíření HIV ve většině postižených zemí.

c. Chopme se jako církve po celém světě tohoto úkolu ve jménu Krista a v moci Ducha svatého. V oblastech nejhůř zasažených HIV a AIDS stůjme spolu s našimi bratry a sestrami prostřednictvím praktické pomoci, soucitné péče (včetně péče o vdovy a sirotky), společenské a politické podpory, vzdělávacích programů (zejména těch, které přinášejí možnosti ženám) a účinných preventivních strategií, vhodných v místním prostředí. Zavazujeme se k tomuto naléhavě nutnému a prorockému jednání jako k součásti ucelené misie církve.

6. Kristův pokoj pro jeho trpící stvoření

Našemu biblickému pověření ve vztahu k Božímu stvoření se věnuje oddíl *7a Vyznání víry z Kapského Města*. Všechny lidské bytosti mají být správci bohaté hojnosti dobrého Božího stvoření. Jsme oprávněni zbožně nad stvořením vládnout a využívat ho pro blaho a potřeby lidstva, například v zemědělství, rybolovu, hornictví, výrobě energie, strojírenství, stavebnictví, obchodu a lékařství. Zároveň nám je přikázáno, abychom při tom pečovali o zemi a všechny její tvory, protože země patří Hospodinu, a nikoli nám. Děláme to pro Pána

Ježíše Krista, který je stvořitelem, vlastníkem, udržovatelem, vykupitelem a dědicem všeho stvoření.

Pláčeme nad rozšířeným zneužíváním a ničením zdrojů země včetně její biologické různorodosti. Snad nejzávažnější a nejnaléhavější výzvou, jíž dnes fyzický svět čelí, je hrozba změny klimatu. Ta neúměrně postihne obyvatele nejchudších zemí, neboť právě tam budou klimatické extrémy nejvýraznější a jsou tam malé možnosti přizpůsobit se jim. Světovou chudobu a změnu klimatu je nutno řešit společně a se stejnou naléhavostí.

Povzbuzujeme křesťany na celém světě:

- a. aby přijali životní styl, který se zříká ničivých a znečišťujících spotřebních návyků;
- b. aby pomocí legitimních prostředků přesvědčovali vlády, ať v otázkách ničení životního prostředí a potenciální změny klimatu kladou morální imperativy nad politické zájmy;
- c. aby vnímali a podporovali misijní povolání jak (i) křesťanů, kteří se angažují ve správném využívání zdrojů země pro potřeby a blaho lidí v rámci zemědělství, průmyslu a lékařství, tak (ii) křesťanů, kteří v ochraně a obnově přirozených prostředí a druhů jsou zapojeni chráněním a hájením. Obě tyto skupiny mají stejný cíl, neboť slouží témuž Stvořiteli, Zaopatřovateli a Vykupiteli.

IIC Žít mezi lidmi jiné víry Kristovu lásku

1. „Miluj svého bližního jako sám sebe“ zahrnuje i lidi jiné víry

Se zřetelem na prohlášení z oddílu 7d *Vyznání víry z Kapského města* reagujeme na své vznešené povolání jako učedníků Ježíše Krista vnímat lidi jiné víry jako své bližní v biblickém smyslu. Jsou to lidské bytosti, stvořené k Božímu obrazu, které Bůh miluje a za jejichž hříchy Kristus zemřel. Usilujeme nejen o to, abychom je viděli jako své bližní, nýbrž také o to, abychom se řídili Kristovým vyučováním a byli jim bližními. Jsme vyzýváni, abychom byli mírní, ale ne naivní; abychom byli soudní, a ne lehkověrní; a abychom se měli na pozoru před veškerým nebezpečím, před nímž se můžeme ocitnout, ale nedali se ovládat strachem.

Jsme povoláni dělit se při evangelizaci o dobrou zprávu, ale nemáme se zapojovat do nedůstojného obracení na víru. *Evangelizace*, k níž patří přesvědčivá logická argumentace po vzoru apoštola Pavla, znamená „poctivě a otevřeně formulovat evangelium tak, aby posluchačům zůstala naprostá svoboda vytvořit si svůj vlastní názor. Přejeme si být k lidem jiné víry citliví

a odmítáme každý přístup, který usiluje o jejich násilné obrácení“.⁶⁷ Naproti tomu *obracení na víru* představuje snahu přinutit druhé, aby se stali „jedněmi z nás“, aby „přijali naše náboženství“ nebo vlastně aby se „připojili k naší denominaci“.

a. Zavazujeme se ve veškerých svých evangelizačních snahách úzkostlivě dodržovat morální principy. Naše svědectví se má vyznačovat „tichostí a uctivostí, při zachování čistého svědomí.“⁶⁸ Odmítáme proto jakoukoli formu svědectví, které je svým nátlakem neetické, klamné nebo neuctivé.

b. Ve jménu Boha lásky činíme pokání z toho, že jsme neusilovali o přátelství s muslimy, hinduisty, buddhisty a dalšími náboženskými skupinami. V Ježíšově duchu jim budeme iniciativně projevovat lásku, dobrou vůli a pohostinnost.

c. Ve jménu Boha pravdy (i) odmítáme šířit lži a karikatury ohledně jiných vyznání a (ii) odsuzujeme a odmítáme rasistické předsudky, nenávist a strach, jež vyvolávají bulvární média a politická rétorika.

d. Ve jménu Boha pokoje odmítáme ve veškerém našem jednání s lidmi jiné víry cestu násilí a msty, i když budeme vystaveni násilným útokům.

e. Podporujeme patřičné místo pro dialog s lidmi jiné víry, jako se apoštol Pavel zapojoval do debaty s židy a pohany v synagoze i na veřejné scéně. Takovýto dialog jako legitimní součást naší křesťanské misie spojuje víru v Kristovu jedinečnost a v pravdivost evangelia s uctivým nasloucháním druhým.

2. Kristova láska nás volá k utrpení a někdy i smrti pro evangelium

Utrpení může být v našem misijním zapojení jako Kristových svědků nezbytné, stejně jako tomu bylo u jeho apoštolů a starozákonních proroků.⁶⁹ Ochota trpět představuje zatěžkávací zkoušku opravdovosti naší misie. Bůh může utrpení, pronásledování a mučednictví použít na podporu své misie. „Mučednictví je forma svědectví, o níž Kristus slíbil, že ji obzvláštním způsobem počtí.“⁷⁰ Mnozí křesťané, kteří žijí v pohodlí a prosperitě potřebují znovu uslyšet Kristovu výzvu k ochotě pro něho trpět. Mnozí jiní věřící totiž žijí uprostřed takového utrpení a platí tak za to, že v nepřátelské náboženské

⁶⁷ *Manilský manifest*, odstavec 12

⁶⁸ 1. list Petřův 3,15–16. Srov. Skutky 19,37

⁶⁹ 2. Korintským 12,9–10; 4,7–10

⁷⁰ *Manilský manifest*, oddíl 12

kultuře svědčí o Ježíši Kristu. I když třeba vidí týrání svých milovaných nebo kvůli své věrné poslušnosti prožívají mučení či pronásledování, dál milují ty, kdo jim tolik ubližují.

a. Se slzami a modlitbou posloucháme a připomínáme si svědectví těch, kdo trpí pro evangelium. Spolu s nimi se modlíme za milost a odvahu „milovat své nepřátele“, jak nám to přikázal Kristus. Modlíme se, aby evangelium přineslo ovoce na místech, která jsou pro jeho posly tak nepřátelská. Když právem truchlíme pro ty, kdo trpí, pamatujeme na nekonečný zármutek, který cítí Bůh nad těmi, kdo s odmítáním vzdorují jeho lásce, jeho evangeliu a jeho služebníkům. Toužíme po tom, aby činili pokání, přijali odpuštění a našli radost ze smíření s Bohem.

3. Láska v akci ztělesňuje a vyzdvihuje evangelium milosti

„My jsme Kristova vůně.“⁷¹ Naším povoláním je žít a sloužit mezi lidmi jině víry způsobem, který bude tak prosycen vůní Boží milosti, že ucítí Krista, přijdou ochutnat a uvidí, že Bůh je dobrý. Touto ztělesněnou láskou máme činit evangelium přitažlivým v každém kulturním a náboženském prostředí. Když křesťané milují lidi jiné víry láskyplným životem a skutky služby, ztělesňují proměňující Boží milost.

V kulturách „ctí“, kde se hanba a msta spojují s náboženským zákonictvím, je „milost“ cizí pojem. V těchto prostředích není Boží zranitelná a obětavá láska žádoucím předmětem hovoru; je považována za příliš cizí a dokonce odpudivou. Zde je nutné milosti přijít na chuť, během dlouhé doby a po malých dávkách, aby tito lidé byli natolik hladoví, že se odváží ochutnat ji. Kristova vůně postupně proniká vším, s čím jeho následovníci přicházejí do styku.

a. Toužíme po tom, aby Bůh postavil víc lidí milosti, kteří se dlouhodobě zavážou žít, milovat a sloužit na těžkých místech ovládaných jinými náboženstvími a přinášet vůni a chuť milosti Ježíše Krista do kultur, kde to není vítané a bezpečné. Vyžaduje to trpělivost a vytrvalost, někdy na celý život a někdy až na smrt.

4. Láska respektuje rozmanitost učednictví

V rámci několika náboženství lze najít tak zvaná „vnitřní hnutí“ (insider movements). Jsou to skupiny lidí, kteří nyní následují Ježíše jako svého Boha a Spasitele. Setkávají se v malých skupinkách ke sdílení, vyučování, uctívání

⁷¹ 2. Korintským 2,14–15

a modlitbám zaměřeným na Ježíše a Bibli, zatímco na společenské a kulturní rovině žijí dál ve svých původních komunitách včetně dodržování určitých jejich náboženských rysů. Jde o složitý jev a v otázce, jak na něj reagovat, existuje řada rozporů. Někteří taková hnutí vyzdvihují, jiní varují před nebezpečím synkretismu. Synkretismus však představuje nebezpečí, které se mezi křesťany nachází všude tam, kde svou víru projevujeme v rámci naší vlastní kultury. Když vidíme, jak Bůh jedná nečekanými či neznámými způsoby, měli bychom se vyvarovat sklonu (i) uspěchaně to zařadit a prosazovat jako novou misijní strategii, nebo (ii) uspěchaně to odsoudit, aniž bychom citlivě naslouchali danému kontextu.

a. Po vzoru Barnabáše, který po příjezdu do Antiochie „spatřil, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí setrvali a zůstali Pánu věrni,“⁷² chceme apelovat na všechny, které tato otázka znepokojuje:

- 1) ať přijmou jako svůj základní vůdčí princip apoštolské rozhodnutí a praxi: „... abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu.“⁷³
- 2) ať projevují pokoru, trpělivost a vlídnost při poznávání různých názorů a vedou rozhovory bez křiku a vzájemného odsuzování.⁷⁴

5. Láska přichází k rozptýleným národům

Lidé jsou v pohybu jako nikdy dřív. Migrace patří k velkým globálním skutečnostem dnešní doby. Odhaduje se, že dvě stě milionů lidí žije dobrovolně či nedobrovolně mimo svou rodnou zemi. Výrazem „diaspora“ zde budeme označovat lidi, kteří se z nějakého důvodu přestěhovali ze své rodné země. V podmínkách diaspory žije obrovské množství lidí z mnoha náboženských prostředí včetně křesťanů. Jsou to ekonomičtí emigranti, kteří hledají práci, národy vyhnané válkou nebo přírodní katastrofou, uprchlíci a žadatelé o azyl, oběti etnických čistek, lidé prchající před náboženským násilím a pronásledováním, postižení hladomorem způsobeným suchem, záplavami nebo válkou, oběti venkovské chudoby stěhující se do měst. Jsme přesvědčeni, že současné migrace spadají do svrchovaného Božího misijního záměru, aniž bychom přehlíželi zlo a utrpení, které to může obnášet.⁷⁵

⁷² Skutky 11,20–24

⁷³ Skutky 15,19

⁷⁴ Římanům 14,1–3

⁷⁵ Genesis 50,20

- a. Povzbuzujeme církevní a misijní vedoucí, aby vnímali misijní příležitosti, které globální migrace a existence komunit v rámci diaspory přináší, a reagovali na ně strategickým plánováním a cílenou přípravou těch, kdo jsou povoláni k práci mezi nimi.
- b. Povzbuzujeme křesťany v hostitelských národech, kde jsou přistěhovalecké komunity z jiných náboženských prostředí, aby kulturně nepodmíněným způsobem svědčili skutkem a slovem o Kristově lásce tím, že uposlechnou četné biblické příkazy milovat příchozí odjinud, hájit právo cizince, navštěvovat vězněné, projevovat pohostinnost, budovat přátelství, zvát k sobě domů a poskytovat pomoc a služby.⁷⁶
- c. Povzbuzujeme křesťany, kteří sami patří do společenství diaspory, aby rozpoznávali Boží ruku i v okolnostech, které si sami nevybrali, a vyhledávali všechny příležitosti, které jim Bůh poskytuje, kdy mohou svědčit své hostitelské komunitě o Kristu a usilovat o její blaho.⁷⁷ Tam, kde jsou v hostitelské zemi křesťanské církve, vybízíme přistěhovalecké a domácí církve, aby si naslouchaly, učily se od sebe navzájem a iniciovaly společné snahy o zasažení všech částí svého národa evangeliem.

6. Láska usiluje o náboženskou svobodu pro všechny lidi

Prosazování lidských práv obhajováním náboženské svobody tváří v tvář pronásledování není neslučitelné s cestou kříže. Mezi ochotou osobně trpět špatným zacházením nebo ztrátou svých vlastních práv pro Krista a odhodlaností obhajovat a mluvit za ty, kdo němě snášejí porušování svých lidských práv, není žádný rozpor. Musíme také rozlišovat mezi obhajováním práv lidí jiné víry a schvalováním pravdivosti jiných náboženských přesvědčení. Můžeme obhajovat svobodu druhých vyznávat a praktikovat jejich náboženskou víru, aniž bychom toto náboženství přijímali jako pravdivé.

- a. Usilujme o náboženskou svobodu pro všechny lidi. To vyžaduje vystupovat před vládami na obhajobu všech pronásledovaných křesťanů a lidí jiné víry.
- b. Svědomitě se řídíme biblickým učením o tom, že máme být dobrými občany, usilovat o blaho národa, kde žijeme, ctít ty, kdo stojí v autoritě, a modlit se za ně, platit daně, konat dobro a snažit se žít pokojným a tichým životem. Křesťan je povolán podřízovat se státu, pokud stát nepřikazuje to, co Bůh

⁷⁶ Leviticus 19,33–34; Deuteronomium 24,17; Rút 2; Jób 29,16; Matouš 25,35–36; Lukáš 10,25–37; 14,12–14; Římanům 12,13; Židům 13,2–3; 1. list Petrův 4,9

⁷⁷ Jeremjáš 29,7

zakazuje, nebo pokud nezakazuje to, co Bůh přikazuje. Pokud nás stát takto nutí volit mezi věrností jemu a naší vyšší věrností Bohu, musíme se státu vzepřít, protože podléháme Ježíši Kristu jako našemu Pánu.⁷⁸

Uprostřed našich legitimních snah o náboženskou svobodu pro všechny lidi zůstává nehlubší touhou našich srdcí to, aby všichni lidé poznali Pána Ježíše Krista, svobodně v něho uvěřili, byli spaseni a vešli do Božího království.

IID Rozpoznávat Kristovu vůli pro světovou evangelizaci

1. Nezasazené a neobsazené národy

Boží srdce touží po tom, aby *všichni* lidé získali přístup k poznání Boží lásky a jeho spasitelného díla skrze Ježíše. Se zármutkem a zahanbením vidíme, že na světě jsou tisíce národnostních skupin, kterým tento přístup ještě nebyl křesťanským svědectvím zprostředkován. Tyto národy jsou *nezasazené* v tom smyslu, že mezi nimi nejsou známi žádní věřící a církve. Mnohé z těchto národů jsou také *neobsazené* v tom smyslu, že v současné době nevíme o žádných církvích či misijních agenturách, které by se byť jen snažily sdílet s nimi evangelium. K těmto nejméně zasazeným ve skutečnosti směřuje jen nepatrné procento lidských a materiálních prostředků církve. Z povahy věci jde o národy, které nás nebudou zvát, abychom k nim přišli s dobrou zprávou, protože o ní nic nevědí. Jejich přítomnost mezi námi v našem světě ještě dva tisíce let poté, co nám Ježíš přikázal získávat mu učedníky ze všech národů, představuje nejen pokárání naší neposlušnosti a nejen formu duchovního bezpráví, nýbrž také tiché „volání Makedonce“.*

Povstaňme jako církve celého světa, abychom tento úkol splnili, a také:

- a. Čiňme pokání ze své slepoty vůči pokračující přítomnosti tolika nezasazených národů v našem světě a ze své nedostatečné naléhavosti při sdílení evangelia mezi nimi.
- b. Obnovme svůj závazek jít k těm, kdo evangelium ještě neslyšeli, do hloubky se zabývat jejich jazykem a kulturou, žít mezi nimi evangelium láskou a obětavou službou v duchu vzkříšeného Ježíše, šířit slovem a skutkem světlo a pravdu Pána Ježíše Krista a probouzet je mocí Ducha svatého pro Boží překvapující milost.

⁷⁸ Jeremjáš 29,7; 1. list Petřův 2,13–17; 1. Timoteovi 2,1–2; Římanům 13,1–7; Exodus 1,15–21; Daniel 6, Skutky 3,19–20; 5,29

* Skutky 16,9

c. Snažme se odstranit nedostatek Biblí ve světě, neboť Bible zůstává pro evangelizaci nepostradatelnou. Musíme:

- 1) uspíšit překlad Bible do jazyků národů, které ve své mateřštině ještě nemají žádnou část Božího slova;
- 2) učinit poselství Bible dostupným mluvenými prostředky (viz níže Kultury bez písemné podoby jazyka).

d. Usilujme o vymýcení neznalosti Bible v církvi, neboť Bible zůstává nepostradatelnou pro to, aby věřící mohli růst do Kristovy podoby.

- 1) Toužíme po tom, aby se celé Boží církve zmocnilo přesvědčení o ústřední nezbytnosti biblického vyučování pro růst církve ve službě, jednotě a zralosti.⁷⁹ Radujeme se z obdarování všech, které dal Kristus církvi jako pastory a učitele. Budeme se ze všech sil snažit rozpoznávat je, vzdělávat a podporovat je v kázání a vyučování Božího slova. Zároveň však musíme odmítat jakoukoli formu klerikalismu, která omezuje službu Božím slovem na několik placených profesionálů nebo na formální kázání na kazatelně. Mnozí muži a ženy, kteří jsou jasně obdarováni v pastorači a vyučování Božího lidu, uplatňují své obdarování neformálně a bez oficiálních denominačních struktur, ale s viditelným požehnáním Božího Ducha. I ty je potřeba rozpoznávat, povzbuzovat a vystrojovat, aby mohli s Božím slovem správně nakládat.
- 2) Musíme prosazovat znalost Bible mezi generací, která teď tíhne spíš k digitální komunikaci než ke knihám, a to tím, že budeme podporovat digitální metody induktivního studia Písma do hloubky, k jakému je dnes potřeba papír, pera a tužky.

e. Udržujme evangelizaci ve středu celistvého záběru veškeré naší misie, neboť zdrojem, obsahem a autoritou veškeré biblicky platné misie je samotné evangelium. Všechno, co děláme, by mělo být ztělesněním i vyhlášením Boží lásky a milosti a jeho spasitelného díla skrze Ježíše Krista.

2. Kultury bez písemné podoby jazyka

Většina světového obyvatelstva jsou lidé komunikující ústně, kteří k učení neumějí používat nebo nepoužívají písemné prostředky, a víc než polovina z nich patří k nezasaženým podle výše uvedené definice. Je mezi nimi odhadovaných tři sta padesát milionů lidí bez jediného verše Písma v jejich jazyce.

⁷⁹ Efezským 4,11–12

Kromě toho ještě existují lidé, kteří sice jsou technicky vzato gramotní, ale nyní dávají přednost ústní komunikaci, stále více se učí vizuálně a v jejich komunikaci převládají obrazy.

Když vidíme a chceme řešit problematiku absence písemné komunikace:

- a. Pojdme více využívat ústní metody v učednických programech, a to i mezi gramotnými věřícími.
- b. Přednostně dávejme k dispozici ústní podobu biblického vyprávění v jazycích blízkých nezasaženým národnostním skupinám.
- c. Povzbuzujme misijní agentury k tomu, aby vytvářely strategie využívající mluveného jazyka. K nim patří: nahrávání a rozdávání mluvených biblických příběhů pro evangelizaci; výchova učedníků a příprava vedoucích spolu s odpovídající přípravou pro prvotní evangelisty a zakladatele sborů; ti by mohli k předávání celého biblického příběhu spásy využívat plodné metody ústní a vizuální komunikace včetně vyprávění, tance, výtvarného umění, poezie, zpěvu a divadla.
- d. Povzbuzujme místní sbory v jižních regionech světa, aby se ve své oblasti věnovaly nezasaženým národnostním skupinám pomocí ústních metod, které jsou typické pro jejich pohled na svět.
- e. Povzbuzujme semináře, aby poskytovaly studijní programy pro vzdělávání pastorů a misionářů v ústních metodách.

3. Vedoucí zakotvení v Kristu

Prudký růst církve na mnoha místech zůstává mělký a zranitelný, částečně vlivem nedostatku vyučených vedoucích a zčásti proto, že mnozí své postavení využívají pro světskou moc, pocit vlastní důležitosti nebo pro osobní obohacení. Boží lid v důsledku toho trpí, Kristus je hanoben a misijní úsilí je podryváno. „Výcvik vedoucích“ je běžně navrhované přednostní řešení. A počet výcvikových programů pro vedoucí všeho druhu opravdu mnohonásobně vzrostl, nicméně problém zůstává, a to nejspíš ze dvou důvodů.

Za prvé, výcvik vedoucích, aby byli zbožní a podobní Kristu, je mylná oklika. Z pohledu Bible by měli být do vedení ustanovováni jenom ti, kdo již vykazují základní rysy zralého učednictví.⁸⁰ Pokud dnes narážíme na to, že mnozí lidé ve vedoucím postavení stěží prošli procesem učednictví, pak není

⁸⁰ 1. Timoteovi 3,1–13; Titovi 1,6–9; 1. list Petrův 5,1–3

jiná volba než je do takového základního procesu začlenit v rámci jejich rozvoje jako vedoucích. Je zřejmé, že rozsah nekristovského a světského vedení v celosvětové církvi je dnes do očí bijícím důkazem o celých generacích redukcionistické evangelizace, zanedbávání učednictví a mělkého růstu. Odpovědí na selhání vedoucích není jen rozsáhlejší výcvik *vedoucích*, nýbrž lepší *učednická* průprava. Vedoucí musí být především učedníky samotného Krista.

Za druhé, některé programy pro výcvik vedoucích se zaměřují na soubor vědomostí, metod a dovedností za cenu zanedbávání zbožného charakteru. Opravdoví křesťanští vedoucí však musí být podobní Kristu a projevovat srdce služebníka, pokoru, bezúhonnost, čistotu, svobodu od chamtivosti, modlitební horlivost, závislost na Božím Duchu a hlubokou lásku k lidem. Navíc v některých programech pro výcvik vedoucích chybí jedna klíčová dovednost, kterou apoštol Pavel zahrnuje do svého seznamu nutných předpokladů – schopnost učit Boží lid Božím slovu. Biblické vyučování je však nejdůležitějším nástrojem získávání učedníků a nejdůležitějším nedostatkem u současných církevních vedoucích.

a. Toužíme vidět výrazně posílené snahy o získávání učedníků dlouhodobým vyučováním a výchovou nových věřících, aby ti, které Bůh povolává a dává církvi jako vedoucí, byli způsobilí podle biblických kritérií zralosti a postoje služebníka.

b. Obnovujeme svůj závazek modlit se za své vedoucí. Toužíme po tom, aby Bůh rozmnožoval, chránil a povzbuzoval vedoucí, kteří jsou biblicky věrní a poslušní. Modlíme se, aby Bůh napomínal, odstraňoval a přiváděl k pokání vedoucí, kteří zneuctívají jeho jméno a snižují věrohodnost evangelia. Také se modlíme, aby Bůh postavil novou generaci vyučených vedoucích s postojem služebníka, jejichž největší touhou bude poznávat Krista a podobat se mu.

c. Ti z nás, kteří patří mezi křesťanské vedoucí, si potřebují uvědomovat svou zranitelnost a přijímat dar vykazatelnosti v rámci těla Kristova. Podporujeme praxi podřízenosti skupině, jejíž členové si jsou vzájemně vykazatelní.

d. Důrazně vybízíme semináře a všechny, kdo poskytují vzdělávací programy pro vedoucí, aby se víc zaměřovali na duchovní a charakterové formování, a ne pouze na vštěpování znalostí a hodnocení výkonu. Ze srdce se radujeme z těch, kteří to tak již dělají v rámci komplexního rozvoje celé osobnosti vedoucích.

4. Města

Města jsou pro lidskou budoucnost a světovou misií klíčově důležitá. Polovina světa dnes žije ve městech. Z převážné části se tam nacházejí čtyři hlavní druhy lidí: (i) příští generace mladých lidí, (ii) lidé z nejméně zasažených národů, kteří se přestěhovali, (iii) ti, kdo utvářejí kulturu, a (iv) nejchudší z chudých.

a. V současném masovém vzestupu urbanizace rozpoznáváme svrchovanou Boží ruku a vybízíme církevní a misijní vedoucí po celém světě, aby na tuto skutečnost reagovali a věnovali strategickou pozornost městské misií. Musíme naše města milovat stejně jako Bůh, se svatým rozpoznáním a kristovským soucitem, a řídit se jeho příkazem „usilovat o pokoj tohoto města“, ať už to je kdekoli. Budeme se snažit osvojit si vhodné a pružné metody misie, které reagují na okolnosti městského života.

5. Děti

Všechny děti jsou ohrožené. Na světě žijí asi dvě miliardy dětí a polovinu z nich ohrožuje chudoba. Miliony dětí ohrožuje prosperita. Děti bohatých a zajištěných mají všechno, co pro život potřebují, ale chybí jim, pro co žít.

Děti a mladí lidé jsou církev dneška, ne pouze zítřka. Mladí lidé mají velký potenciál jako aktivní činitelé v Boží misií. Představují obrovskou málo využívanou zásobárnu lidí, kteří mají vliv, citlivě vnímají Boží hlas a jsou ochotní na něj reagovat. Radujeme se z organizací, které vynikajícím způsobem slouží mezi dětmi, a toužíme po tom, aby se toto dílo znásobilo, protože potřeba je nesmírná. Jak to vidíme v Bibli, Bůh může děti a mladé lidi používat k proměně srdcí a také je používá: jejich modlitby, jejich postřehy, jejich slova a jejich iniciativu. Představují „novou energii“ k proměně světa. Naslouchejme jejich dětské duchovnosti a nedusme ji svými dospělými racionalistickými přístupy.

Zavazujeme se:

a. Brát děti vážně, a to nestagnujícím biblickým a teologickým hledáním, které zrcadlí Boží lásku k nim a záměr s nimi i skrze ně, a novým objevováním zásadního významu, jaký má pro teologii a misií Ježíšův provokativní čin, kdy postavil „dítě doprostřed“.⁸¹

⁸¹ Marek 9,33–37

b. Snažit se školit lidi a poskytovat prostředky pro naplňování potřeb dětí celého světa, a kdekoli to je možné, pracovat s jejich rodinami a okolím v přesvědčení, že ucelená služba každé další generaci dětí a mladých lidí i služba jejich prostřednictvím tvoří životně důležitou složku světové misie.

c. Odhalovat, stavět se na odpor a činit opatření proti veškerému zneužívání dětí včetně násilí, vykořisťování, otroctví, obchodování s dětmi, prostituce, diskriminace na základě pohlaví či národnosti, obchodnických praktik zaměřených na děti a záměrného zanedbávání dětí.

6. Modlitba

Uprostřed všech těchto priorit se nově zavažme, že se budeme modlit. Modlitba je povolání, příkaz a dar. Modlitba je nepostradatelný základ a zdroj všech prvků naší misie.

a. Budeme se modlit v jednotě, zacíleně, vytrvale a s biblicky poučenou jasností:

- 1) aby Bůh do každého kouta světa posílal dělníky v moci jeho Ducha;
- 2) za ztracené v každém národě a na každém místě, aby je Boží Duch skrze vyhlášení pravdy evangelia a projevy Kristovy lásky i moci přitahoval k Bohu;
- 3) aby se díky charakteru, skutkům a slovům Božího lidu zjevovala Boží sláva a aby bylo známo a chváleno Kristovo jméno. Budeme volat za své bratry a sestry, kteří trpí pro jméno Kristovo;
- 4) aby přicházelo Boží království a na zemi se děla Boží vůle stejně jako v nebi, nastolováním spravedlnosti, správcovskou péčí o stvoření a darem Božího pokoje ve společnosti kolem nás.

b. Nepřestáváme vzdávat díky, když vidíme Boží dílo mezi národy a těšíme se na den, kdy se království tohoto světa stane královstvím našeho Boha a jeho Krista.

IIE Volat Kristovu církev zpátky k pokoře, bezúhonnosti a prostotě

Chodit je biblická metafora pro způsob našeho života a naše každodenní chování. Apoštol Pavel v listu Efezským sedmkrát hovoří o tom, jak bychom měli nebo neměli žít.⁸²

⁸² Následující texty jsou sice překládány různě, ale ve všech je užito slovesa „chodit“: Efezským 2,2.10; 4,1.17; 5,2.8.15

1. Odlišovat se jako noví Boží lidé⁸³

Boží lid jde buď Hospodinovou cestou, nebo chodí cestami jiných bohů. Bible ukazuje, že největší Boží problém se netýká jen národů světa, nýbrž lidí, které stvořil a povolal, aby byli nástroji požehnání národům. A největší překážkou naplnění tohoto poslání je modlářství mezi vlastním Božím lidem. Jsme-li totiž povoláni k tomu, abychom přiváděli národy k uctívání jediného pravého a živého Boha, žalostně selháváme, když se sami honíme za falešnými bohy lidí kolem nás.

Když mezi chováním křesťanů a nekřesťanů není žádný rozdíl – například v projevech korupce a chamtivosti nebo sexuální promiskuity, v rozvodovosti, v návratu k předkřesťanské náboženské praxi, v postojích k lidem jiné rasy, v konzumním způsobu života nebo společenských předsudcích – pak si svět právem klade otázku, zda naše křesťanství vůbec něco znamená. Naše poselství postrádá v očích přihlížejícího světa jakoukoli opravdovost.

a. Vyzýváme se navzájem jako Boží lid v každé kultuře, abychom se postavili tváří v tvář tomu, v jakém rozsahu vědomě či nevědomě podléháme modlářství kultury kolem nás. Modlíme se za prorocké rozpoznání, abychom tyto falešné bohy i jejich přítomnost v samotné církvi mohli identifikovat a odhalovat, a za odvahu činit pokání a ve jménu a autoritě Ježíše jako Pána se jich zříkat.

b. Biblická misie nemůže existovat bez biblického života, a proto se s pocitem naléhavosti znovu zavazujeme, že se svým životem budeme radikálně odlišovat od způsobů tohoto světa a že „oblečeme nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“ Všechny, kdo vyznávají Kristovo jméno, vyzýváme k tomuž.

2. Žít v lásce a odmítat modlářství v porušování řádu sexuality⁸⁴

Božím plánem se stvořením je, aby manželství představovalo závazný, věrný vztah mezi jedním mužem a jednou ženou, v němž se stávají jedním tělem v nové společenské jednotce odlišné od jejich původních rodin, a aby si sexuálního styku jako vyjádření tohoto „jednoho těla“ lidé užívali pouze v rámci manželského svazku. Toto láskyplné pohlavní spojení v manželství, kdy se „dva stávají jedním,“ zrcadlí jak Kristův vztah s církví, tak jednotu Židů a pohanů v novém lidství.⁸⁵

⁸³ Efezským 4,16–31

⁸⁴ Efezským 5,1–7

⁸⁵ Efezským 5,31

Apoštol Pavel staví do kontrastu Boží lásku a bezbožnosti předstírané lásky, která maskuje narušování řádu sexuality a všechno, co se s tím pojí. Narušování řádu sexuality všeho druhu v jakékoli formě sexuální intimity před biblicky definovaným manželstvím a mimo ně se vymyká Boží vůli a požehnání ve stvoření a vykoupení. Zneužívání a modlářství, které obklopuje narušování řádu sexuality, přispívá k širšímu společenskému úpadku včetně rozpadu manželství a rodin a přináší nevyčísitelné utrpení samoty a vykořisťování. Je to vážný problém i v samotné církvi a je tragicky běžnou příčinou selhání vedoucích.

Uznáváme, že potřebujeme hlubokou pokoru a uvědomění, jak v této oblasti selháváme. Toužíme vidět, jak křesťané žijí podle měřítek, k nimž nás volá Bible, a představují tak výzvu okolním kulturám.

a. Důrazně vybízíme všechny pastory:

- 1) aby v našich církvích umožňovali otevřenější rozhovor o sexualitě, v pozitivním duchu vyhlasovali dobrou zprávu o Božím plánu pro zdravé vztahy a rodinný život, ale také se s pastýřskou poctivostí zabývali těmi oblastmi života, kde se křesťanů dotýká porušenost a dysfunkčnost okolní kultury;
- 2) aby jasně vyučovali o Božích normách, ale dělali to s Kristovým pastýřským soucitem k hříšníkům a s vědomím toho, jak jsme všichni zranitelní vůči sexuálnímu pokušení a hříchu;
- 3) aby se snažili být pozitivním příkladem života podle biblických měřítek sexuální věrnosti.

b. Jako členové církve se zavazujeme:

- 1) dělat v církvi a ve společnosti všechno, co můžeme, abychom posílili věrná manželství a zdravý rodinný život;
- 2) vnímat přítomnost a přínos nezadaných, ovdovělých a bezdětných, abychom zajistili, že církev bude přívětivou a podpůrnou rodinou v Kristu, a abychom jim umožnili uplatňovat své obdarování v plném rozsahu služebností církve;
- 3) vzdorovat četným formám narušování řádu sexuality v kulturách, jež nás obklopují, včetně pornografie, smilstva a promiskuity;
- 4) snažit se pochopit a řešit hluboké niterné otázky identity a prožívání, jež některé lidi vtahují do praktikování homosexuality; přistupovat k nim s Kristovou láskou, soucitem i spravedlností a odmítat a odsuzovat všechny formy nenávisti, slovního a fyzického napadání a šikanování homosexuálních lidí;

- 5) pamatovat na to, že z Boží vykupitelské milosti se žádný člověk ani situace nenachází mimo možnost změny a obnovy.

3. Žít v pokoře a odmítat modlářské uctívání moci⁸⁶

Moc v našem padlém a hříšném stavu se často uplatňuje ke zneužívání a vykořisťování druhých. Vyvyšujeme sami sebe, nadřazujeme jedno pohlaví, rasu či společenské postavení nad druhými. Apoštol Pavel všem těmto znám-kám modlářství pýchy a touhy po moci odporuje požadavkem, aby se ti, kdo jsou naplněni Božím Duchem, podřizovali pro Krista jedni druhým. Takováto vzájemná podřízenost a oboustranná láska se má projevat v manželství, rodině i společensko-ekonomických vztazích.

a. Toužíme vidět, jak všichni křesťanští manželé a manželky, rodiče a děti, zaměstnavatelé a zaměstnanci žijí podle učení Bible o „vzájemném podřizování v bázni před Kristem“.

b. Povzbuzujeme pastory, aby věřícím pomáhali chápat, poctivě rozebírat a uplatňovat vzájemnou podřízenost, kterou Bůh požaduje od svých dětí v jejich vztazích. Ve světě plném chamtivosti, moci a zneužívání Bůh svou církev volá, aby byla místem laskavé pokory a nezištné lásky mezi jejími členy.

c. Konkrétně a naléhavě vybízíme křesťanské manžele, aby zachovávali vyváženost povinností v Pavlově učení o manželích a manželkách. Vzájemná podřízenost znamená, že žena se svému manželovi podřizuje jako muži, jehož láska a péče o ni má za vzor obětavou lásku Ježíše Krista k jeho církvi. Jakákoli forma zneužívání své manželky – slovního, emocionálního či fyzického – je neslučitelná s Kristovou láskou, a to v každé kultuře. Popíráme, že nějaká kulturní zvyklost nebo zkreslený biblický výklad může ospravedlnit bití manželky. Rmoutí nás, že se něco takového vyskytuje mezi vyznávajícími křesťany včetně pastorů a vedoucích. Bez váhání to odsuzujeme jako hřích a vyzýváme k pokání a odřeknutí se této praxe.

4. Žít bezúhonně a odmítat modlářské uctívání úspěchu⁸⁷

Boží království pravdy nemůžeme budovat na základech nepoctivosti. Ve své touze po „úspěchu“ a „výsledcích“ však býváme v pokušení obětovat svou bezúhonnost zkreslenými a přehnanými tvrzeními, která se rovnají lžím. Žít ve světle je však „spravedlnost a pravda“.⁸⁸

⁸⁶ Efezským 5,15–6,4

⁸⁷ Efezským 5,8–9

⁸⁸ Efezským 5,9

a. Voláme všechny církevní a misijní vedoucí, aby vzdorovali pokušení nepředkládat svou práci úplně pravdivě. Jsme nepoctiví, když vylepšujeme své zprávy neopodstatněnými statistikami nebo kvůli zisku překrucujeme pravdu. Modlíme se za očistnou vlnu poctivosti a za konec takového překrucování, manipulace a přehánění. Apelujeme na všechny, kdo financují duchovní práci, aby nevznášeli nerealistické požadavky měřitelných a viditelných výsledků, které nejsou třeba pro náležitou vykazatelnost. Usilujme o kulturu úplně poctivosti a otevřenosti. Volíme život v Božím světle a pravdě, protože Hospodin zkoumá srdce a líbí se mu bezúhonnost.⁸⁹

5. Žít v prostotě a odmítat modlářství chamtivosti⁹⁰

Po světě rozšířené kázání a vyučování „evangelia prosperity“ vyvolává obavy. Evangelium prosperity definujeme jako učení, že věřící mají právo na požehnání zdraví a bohatství a že tato požehnání mohou získat pozitivním vyznáváním víry a „rozšíváním“ skrze finanční či materiální dary. Učování prosperity představuje jev, který proniká napříč mnoha denominacemi na všech kontinentech.⁹¹

Potvrzujeme Boží zázračnou milost a moc a vítáme růst církví a křesťanských organizací, které vedou lidi k uplatňování očekávající víry v živého Boha a jeho nadpřirozenou moc. Věříme v moc Ducha svatého. Popíráme však, že s Boží zázračnou mocí lze nakládat jako s automatickou, ovládat ji lidskými metodami nebo jí manipulovat lidskými slovy, jednáním, dary, předměty či rituály.

Potvrzujeme, že existuje biblická vize lidského rozkvětu a že Bible do svého učení o Božím požehnání zahrnuje i materiální zajištění (zdraví i majetek). Jako nebiblické však popíráme učení o tom, že duchovní blaho lze poměřovat materiálním bohatstvím nebo že bohatství je vždy známkou Božího požehnání. Bible ukazuje, že bohatství lze často dosáhnout pomocí útisku, podvodu nebo korupce. Popíráme také, že chudoba, nemoc či předčasné úmrtí jsou vždy známkou Božího prokletí, důkazem nedostatku víry nebo výsledkem lidských kleteb, protože Bible takto zjednodušující výklady odmítá.

Přijímáme, že je dobré vyvyšovat Boží moc a vítězství. Domníváme se však, že učení mnohých, kteří energicky propagují evangelium prosperity, závažně zkresluje biblické poselství; že jejich metody a životní styl jsou často netické a nekristovské; že ryzí evangelizaci běžně nahrazují hledáním zázraků a že výzvu k pokání nahrazují výzvou k darování peněz kazatelově organizaci.

⁸⁹ 1. Paralipomenon 29,17

⁹⁰ Efezským 5,5

⁹¹ Viz též úplný text prohlášení *The Akropong Statement, a critique of Prosperity Gospel*, který formulovali afričtí teologové svolání Lausannskou teologickou skupinou na www.lausanne.org/akropong

Rmoutí nás pastoračně ničivý a duchovně nezdravý dopad tohoto vyučování na množství církví. S radostí a odhodláním podporujeme každou iniciativu v Kristově jménu, která se snaží přinášet uzdravení nemocným nebo trvalé vysvobození z chudoby a utrpení. Evangelium prosperity nenabízí trvalé řešení chudoby a může lidi odvracet od skutečného poselství a prostředků věčné spásy. Z těchto důvodů ho lze střízlivě popsat jako falešné evangelium. Výstřelky vyučování prosperity proto odmítáme jako neslučitelné s vyváženým biblickým křesťanstvím.

a. Naléhavě povzbuzujeme křesťanské a misijní vedoucí v prostředích, kde se evangelium prosperity těší oblibě, aby jeho učení pečlivě zkoumali z hlediska učení a příkladu Ježíše Krista. Konkrétně všichni potřebujeme v úplném kontextu a vyváženě vykládat a vyučovat ty biblické texty, které se běžně používají na podporu evangelia prosperity. Tam, kde se prosperita vyučuje v prostředí chudoby, mu musíme čelit opravdovým soucitem a jednáním s cílem přinášet chudým spravedlnost a trvalou proměnu. Především musíme prospěchářství a chamtivost nahrazovat biblickým vyučováním o obětavosti a štědrém dávání jako známkách opravdových Kristových učedníků. Hlásíme se k lausannské historické výzvě k prostšímu způsobu života.

IIF Spolupracovat v Kristově těle v zájmu jednoty v misii

Apoštol Pavel učí, že křesťanská jednota je Božím dílem, založeným na našem smíření s Bohem a spolu navzájem. Toto dvojí smíření nám přinesl kříž. Když žijeme v jednotě a spolupracujeme, dáváme tím najevo nadpřirozenou moc kříže, která působí napříč kulturami. Pokud ale projevujeme nejednotu a nespolečně pracujeme, srážíme tím naše poslání a poselství a popíráme moc kříže.

1. Jednota církve

Rozdělená církev nemá rozdělenému světu co sdělit. To, že nežijeme ve smířené jednotě, je hlavní překážkou pro opravdovost a účinnost naší misie.

a. Pláče nad rozděleností a rozkoly uprostřed našich církví a organizací. Hluboce a s pocitem naléhavosti toužíme po tom, aby křesťané pěstovali ducha milosti a řídili se Pavlovým příkazem „usilovně zachovávat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“

b. Zatímco uznáváme, že naše nejhlubší jednota je duchovní, toužíme po větším uznání misijní moci ve viditelné, praktické, pozemské jednotě. Vybízíme proto křesťanské sestry a bratry po celém světě, aby pro naše společné svědectví a misii odolávali pokušení štěpit tělo Kristovo a aby všude, kde to je možné, hledali cesty smíření a obnovené jednoty.

2. Partnerství v celosvětové misii

Partnerství v misii není důležité jen pro účinnost. Je strategicky důležitým a praktickým projevem naší společné podřízenosti Ježíši Kristu jako Pánu. Příliš často se v misii angažujeme způsoby, které upřednostňují a zachovávají naši vlastní identitu (etnickou, denominační, teologickou atd.) a nepodřizujeme své vášně a záliby našemu jedinému Pánu a Mistru. Úplná nadřazenost a ústřední postavení Krista v naší misii se musí projevovat nejen ve vyznání víry; musí také řídit naši strategii, praxi a jednotu.

Radujeme se z růstu a síly vznikajících misijních hnutí ve většině světa a z konce starého vzorce „ze Západu ke zbytku“. Nepřijímáme však myšlenku, že štafetový kolík zodpovědnosti za misii přešel z jedné části světové církve na jinou. Nemá smysl odmítat dřívější triumfalismus Západu jen proto, abychom téhož bezbožného ducha přesunuli na Asii, Afriku či Latinskou Ameriku. Žádná etnická skupina, národ či kontinent si nemůže osvojovat výlučné výsadní postavení jako těch, kteří mají dokončit Velké poslání. Jedině Bůh je svrchovaný.

a. Jako církevní a misijní vedoucí stojíme společně ve všech částech světa, povolání uznávat a přijímat jedni druhé, s rovnými příležitostmi společně přispívat k světové misii. Odložme v poddanosti Kristu podezřivost, soupeření a pýchu a budme ochotni učit se od těch, které Bůh používá, i když nejsou z našeho světadílu, nehlasí se k naší konkrétní teologii, nejsou z naší organizace nebo z našeho okruhu přátel.

b. Partnerství se netýká jenom peněz a nemoudrý přísun financí církev často kazí a rozděluje. Pojďme konečně dokázat, že církev nefunguje na principu, v němž ti, kdo mají nejvíc peněz, mají také největší rozhodovací pravomoc. Nevnučujeme ostatním částem církve naše oblíbená jména, hesla, programy, systémy a metody. Místo toho usilujeme o opravdovou vzájemnost mezi severem a jihem, východem a západem, o vzájemnou závislost v dávání a přijímání, o úctu a důstojnost, typickou pro skutečné přátele a opravdové partnery v misii.

3. Muži a ženy jako partneři

Písmo potvrzuje, že Bůh stvořil muže a ženy ke svému obrazu a svěřil jim společně vládu nad zemí. Skrze společné jednání muže a ženy ve vzpouře proti Bohu vstoupil do lidského života a dějin hřích. Bůh skrze Kristův kříž přinesl spásu, přijetí a jednotu mužům i ženám rovným dílem. O Letnicích Bůh vylil svého Ducha proctví na veškeré tělo, syny i dcery. Ženy a muži jsou tedy rovnocenní ve stvoření, hříchu, spáse i v Duchu.⁹²

⁹² Genesis 1,26–28; 3; Skutky 2,17–18; Galatským 3,28; 1. list Petrův 3,7

Všichni, ženy i muži, svobodní i žijící v manželství, jsme zodpovědní za to, že budeme jako správci Boží milosti používat Boží dary pro dobro druhých a pro Kristovu chválu a slávu. Všichni proto také neseme zodpovědnost za to, abychom všemu Božímu lidu umožňovali používat veškeré dary, které Bůh dal pro všechny oblasti služby, k nimž volá církve.⁹³ Neměli bychom Ducha uhašet pohrdáním něčí službou.⁹⁴ Kromě toho jsme odhodláni vnímat službu v rámci Kristova těla jako obdarování a úkol, v němž jsme povoláni *sloužit*, a nikoli jako postavení a právo, které můžeme požadovat.

a. Zastáváme lausanský historický postoj: „Prohlašujeme, že dary Ducha jsou rozdělovány všemu Božímu lidu, ženám i mužům, a že jejich spolupráci při evangelizaci je třeba uvítat v zájmu společného dobra.“⁹⁵ Oceňujeme nesmírný a obětavý přínos žen pro světovou misii, jejich službu mužům i ženám od biblických dob až po současnost.

b. Uznáváme, že ti, kdo se snaží věrně řídit Písmem, upřímně zastávají rozdílné názory. Někteří z apoštolského učení vyvozují, že ženy by neměly učit ani kázat nebo že to dělat mohou, ale ne ve výhradní autoritě nad muži. Jiní vykládají duchovní rovnost žen projevy budoucího daru prorocství u žen v novozákonní církvi a to, že u sebe doma hostily církevní sbory, v tom smyslu, že duchovní dary vedení a vyučování mohou přijmout jak ženy, tak muži.⁹⁶ Zastávce různých pohledů vyzýváme:

- 1) aby přijímali jedni druhé bez odsuzování ve vztahu k diskutované problematice, neboť i když spolu třeba nesouhlasíme, nemáme důvod k rozdělení, destruktivním slovním projevům ani k bezbožnému nepřátelství vůči sobě navzájem;⁹⁷
- 2) aby společně studovali Písmo pozorně, s patřičným ohledem na dobové prostředí a kulturu původních autorů a tehdejších čtenářů;
- 3) aby uznali, že tam, kde je opravdová bolest, musíme projevat soucit; kde je bezpráví a nedostatek poctivosti, tam se proti tomu musíme postavit; a kde se projevuje odpor proti zjevnému působení Ducha svatého u některého bratra či sestry, tam musíme činit pokání;
- 4) aby se jako muži i ženy zavázali k takové službě, která bude zrcadlit Ježíšův postoj služebníka, a nikoli honbu za mocí a postavením.

⁹³ Římanům 12,4–8; 1. Korintským 12,4–11; Efeským 4,7–16; 1. list Petřův 4,10–11

⁹⁴ 1. Tesalonickým 5,19–20; 1. Timoteovi 4,11–14

⁹⁵ *Manilský Manifest*, prohlášení 14

⁹⁶ 1. Timoteovi 2,12; 1. Korintským 14,33–35; Titovi 2,3–5; Skutky 18,26; 21,9; Římanům 16,1–5.7;

Filipským 4,2–3; Koloským 4,15; 1. Korintským 11,5; 14,3–5

⁹⁷ Římanům 14,1–13

c. Povzbuzujeme církve, aby si vážily zbožných žen, které vyučují a svým životem předvádějí, co je dobré, jak to přikazoval apoštol Pavel,⁹⁸ a otevíraly ženám dveře příležitostí v oblasti vzdělání, služby a vedení, zejména tam, kde evangelium zpochybňuje nespravedlivé kulturní tradice. Toužíme po tom, aby se ženám nebránilo používat Boží dary a následovat Boží povolání pro jejich život.

4. Teologické vzdělávání a misie

Nový zákon ukazuje těsné partnerství mezi dílem evangelizace a zakládání sborů (např. apoštol Pavel) na jedné straně a dílem vzdělávání církvi (např. Timoteus a Apollos) na druhé straně. Oba tyto úkoly jsou nedílnou součástí Velkého poslání, kde Ježíš popisuje získávání učedníků z hlediska evangelizace (předcházejícímu „křtíte je“) i vyučování, „aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.“ Teologické vzdělávání je součástí misie po evangelizaci.⁹⁹

Misie církve na zemi má sloužit Boží misii a úkolem teologického vzdělávání je posilovat a doprovázet misii církve. Teologické vzdělávání slouží *za prvé* k přípravě těch, kdo vedou církve jako pastýři a učitelé, s cílem vystrojit je k věrnému, podnětnému a jasnému vyučování pravdy Božího slova; a *za druhé* k vystrojování všeho Božího lidu k misijnímu úkolu, aby mohli pochopit a relevantním způsobem sdělovat Boží pravdu v každém kulturním prostředí. Teologické vzdělávání je zapojeno do duchovního boje, kdy „boříme lidské výmysly a všechno, co se v pýše pozvedá proti poznání Boha. Uvádíme do poddanství každou mysl, aby byla poslušna Krista“.¹⁰⁰

a. Ti z nás, kdo vedou církve a misijní agentury, si potřebují uvědomit, že teologické vzdělávání je svou podstatou misijní. Ti z nás, kdo poskytují teologické vzdělání, by měli zajišťovat, aby bylo záměrně misijní, protože jeho místo v akademickém světě není samotným cílem, nýbrž má sloužit misii církve ve světě.

b. Teologické vzdělávání stojí v partnerství se všemi formami misijního zapojení. Budeme povzbuzovat a podporovat všechny, kdo poskytují biblicky věrné teologické vzdělání, formální nebo neformální, na místní, národní, oblastní či mezinárodní úrovni.

c. Vybízíme k tomu, aby instituce a programy teologického vzdělávání provedly „misijní audit“ svých osnov, struktur a étosu, a zajistily tak, že budou opravdově sloužit potřebám a příležitostem, jimž církve čelí v daných kulturách.

⁹⁸ Titovi 2,3–5

⁹⁹ Koloským 1,28–29; Skutky 19,8–10; 20,20,27; 1. Korintským 3,5–9

¹⁰⁰ 2. Korintským 10,4–5

d. Toužíme po tom, aby všichni zakladatelé církví a teologičtí učitelé kladli Bibli do středu svého partnerství, a to nejen ve věroučných formulacích, nýbrž také v praxi. Evangelisté musí Bibli používat jako hlavní zdroj obsahu a autority svého poselství. Teologičtí učitelé musí studium Bible znovu postavit do středu jako základní disciplínu křesťanské teologie, která propojuje a prostupuje všechny další obory studia a aplikace. Teologické vzdělávání musí především sloužit k vystrojování pastýřů a učitelů pro jejich hlavní úkol kázat a vyučovat Bibli.¹⁰¹

Závěr

Bůh v Kristu smířoval svět sám se sebou. Boží Duch byl v Kapském Městě a volal Kristovu církev, aby byla vyslancem Boží smírné lásky ke světu. Bůh splnil slib svého slova, když se jeho lid shromáždil v Kristově jménu, neboť sám Pán Ježíš Kristus přebýval a procházel se mezi námi.¹⁰²

Snažili jsme se naslouchat hlasu Pána Ježíše Krista. A Kristus ve své milosti skrze svého svatého Ducha k naslouchajícímu lidu mluvil. Skrze mnoho biblických výkladů, plenárních projevů a diskusí ve skupinách opakovaně zaznívala dvě témata:

- potřeba radikálního poslušného učednictví, vedoucího ke zralosti, k růstu do hloubky i k početnímu růstu;
- potřeba radikálního smíření zakotveného ve kříži, vedoucího k jednotě, k růstu v lásce i k růstu ve víře a naději.

Učednictví a smíření jsou pro naši misi nepostradatelné. Pláče nad naší ostudnou mělkostí a nedostatkem učednictví i nad naší ostudnou nejednotou a nedostatkem lásky. Obojí totiž vážně poškozuje naše svědectví o evangeliu.

V těchto dvou výzvách rozpoznáváme hlas Pána Ježíše Krista, protože odpovídají dvěma z Kristových nejdůležitějších výroků, jak jsou zapsány v evangeliích. V Matoušově evangeliu nám Ježíš dal naše hlavní pověření: získávat učedníky mezi všemi národy. V Janově evangeliu nám Ježíš předal naši hlavní metodu: milovat se navzájem, aby svět poznal, že jsme Ježíšovi učedníci. Nemělo by nás tedy překvapovat – a spíš bychom se měli radovat, že slyšíme Mistrův hlas –, když Kristus říká svému lidu shromážděnému z celého světa o 2 000 let později totéž. *Získávejte učedníky. Milujte se navzájem.*

¹⁰¹ 2. Timoteovi 2,2; 4,1–2; 1. Timoteovi 3,2b; 4,11–14; Titovi 1,9; 2,1

¹⁰² Leviticus 26,11–12; Matouš 18,20; 28,20

Získávejte učedníky

Biblická misie požaduje, aby ti, kdo se hlásí ke Kristovu jménu, byli jako on, tím, že na sebe vezmou jeho kříž, zapřou sami sebe a následují ho po cestě pokory, lásky, bezúhonnosti, štědrosti a služby. Selhávat v učednictví a získávání učedníků znamená selhávat na té nejzákladnější rovině naší misie. Ze stránek evangelíí k nám nově zaznívá Kristovo volání k jeho církvi: „Přijď a následuj mě,“ „Jděte a získávejte mi učedníky.“

Milujte se navzájem

Třikrát Ježíš zopakoval: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem.“¹⁰³ Třikrát se Ježíš modlil, „aby všichni byli jedno jako ty, Otče“.¹⁰⁴ Jak jeho přikázání, tak jeho modlitba jsou misijní. „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ „... aby byli uvedeni v dokonalost jednoty a svět aby poznal, že ty jsi mě poslal.“ Důrazněji už to Ježíš vyjádřit nemohl. Evangelizaci světa a rozpoznání Kristova božství napomáhá nebo brání to, zda ho posloucháme. Nově k nám zaznívá volání Krista a jeho apoštolů: „Milujte se navzájem,“ „...usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje.“¹⁰⁵ Je v zájmu Boží misie, abychom obnovili svůj závazek řídit se touto „zvěstí, kterou jsme slyšeli od počátku“.¹⁰⁶ Budou-li křesťané z moci Ducha svatého žít ve smířené jednotě lásky, svět pozná Ježíše, jehož učedníky jsme, a poznají, že ho poslal Otec.

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého a na jediném základě víry v Boha nekonečného milosrdenství a spasitelné milosti se s upřímnou touhou modlíme za reformaci biblického učednictví a revoluci kristovské lásky.

Budeme se za to dál modlit a tento náš závazek na sebe bereme pro Pána, jehož milujeme, a v zájmu světa, kterému v jeho jménu sloužíme.

¹⁰³ Jan 13,34; 15,12; 17

¹⁰⁴ Jan 17,21–23

¹⁰⁵ Efezským 4,1–6; Koloským 3,12–14; 1. Tesalonickým 4,9–10; 1. list Petřův 1,22; 1. list Janův 3,11–14; 4,7–11

¹⁰⁶ 1. list Janův 3,11

